

כשהלב נשבר זורח אור גדול

כתבה : אליסה לרנר

עיצוב כריכה : אליסה לרנר

בהנחיית: מאור רוש

נכתב במסגרת סדנת כתיבה יוצרת
חטיבת הביניים אורט גוטמן, נתניה

את שקט//רומי שלי

כולם אצלנו מתהלכים שיכורים בשישי בערב, אבל לא רומי. היא מעדיפה להרחיק מכאן כמה שהיא יכולה באוטו שהחברים שלה מתל אביב משיגים ולנסוע כמה שיותר רחוק. תמיד לפני שהיא נוסעת היא מביאה לי נשיקה בלחי ואומרת לי לשמור על עצמי ולהתכונן לעוד שבוע במקום הזה. אחר כך היא שואלת אותי אם אני לא רוצה גם ללכת איתה ואחרי שאני אומרת לא כמו בכל פעם היא מביאה לי עוד נשיקה בלחי והולכת אני מסתכלת עליה מהחלון וחושבת על מה יקרה אם אני אכנס למכונית.

בסוף שבוע אחד רומי הלכה כמו בכל פעם, יכולתי ממש לראות דרך החלונות הכהים איך היא נכנסת למכונית ומנשקת את החבר שלה-מישהו עם שיער אדום והרבה עגילים באוזן אחת. וכמו בכל סוף שבוע הלכתי לים, ישבתי שם שעות וכתבתי וניגנתי בגיטרה כי הייתי צריכה לנשום את האוויר שיש בים, להתנקות ולהכין את עצמי לעוד שבוע, לבד. אחרי כל שעות הבידוד האלה בים הייתי הולכת וגם מתהלכת שיכורה כמו כולם אפילו שלא אהבתי את האלכוהול הזול שהם השיגו. פשוט כי לא

רציתי שיחשבו שאני מבודדת את עצמי מהם. לא כמו רומי שיש לה סיבה, כי קרה לה המקרה אז מרשים לה לצאת מכאן בסופשבוע.

רומי סיפרה רק לי וליועצת מה היה המקרה, זה אמור לגרום לי להרגיש מיוחדת אבל רק נהייתי עצובה יותר בשבילה. היא סיפרה לי בשדה יפה אחד, כשהברזנו מאיזה שיעור. ישבנו רק שתינו ושתקנו ואז היא התחילה לדבר עליו, ועל איך הוא תפס אותה באמצע הלילה כשהיא הלכה ברחוב ועל למה היא לא אוכלת כלום בחדר אוכל ולמה לראות אותי מאושרת עם גורם לה להיות עצובה כי היא יודעת שהיא לא תהיה מאה אחוז מאושרת כמוני אף פעם.

היא לא בכתה, הכל היה בטון מאוד אדיש. רציתי להגיד לה שגם אני לא מאושרת וכל החיוך הזה הוא סתם. אבל פשוט ניגנתי לה את "אנה" של משינה כי היא אוהבת כל כך את השיר הזה. וככה ישבנו בשקט בשדה עד שסיימתי לנגן. לפני שהלכנו יצא לה מין "תודה" מגמגם כזה, והחזקתי לה את היד חזק. בנקודה הזאת לגמרי רציתי שלא תלך אף פעם, אפילו לא למקומות האלה בתל אביב שהיא מספרת לי שהם מלאים ברעש ועשן.

אז כמו שסיפרתי,רומי יצאה כמו בכל סוף שבוע ואני הלכתי לים כמו בכל סוף שבוע ואחר כך הלכתי לשתות עם כולם.אבל כשהיא חזרה היא נראתה שונה,יותר עצובה.ובמקום לדבר איתי היא הלכה ישר להתקלח ולישון.

בבוקר היא לא רצתה לקום ואפילו היועצת שהיא די חיבבה לא הצליחה להקים אותה מהמיטה.ידעתי שמשהו רע קרה.תוך שבוע היא עזבה,הורים שלה באו לקחת אותה למקום אחר.היא לא החליפה איתי מילה בכל השבוע שבו היא התהלכה כמו זומבי בין השיעורים.

והשקט נשאר,אבל זה היה שקט לא נעים,רע.

שגרם לי להתגעגע לסוג אחר של שקט שהיה לי איתה.אחרי שהיא הלכה הלכתי עם עוד אנשים לשדות אבל אף פעם לא יכולתי לנגן שירים שבאמת אהבתי לידם.נשאר רק געגוע וריק גדול מאוד.

יש לנו את כל הזמן//מלאכים

כשהייתי בגן באתי לגננת שלי
היא הייתה אישה זקנה ומשוגעת עם שיער אפור וארוך
ופנים עצובות עם הרבה קמטים
ושאלתי אותה לאן עפים המלאכים כשאלוהים מקפיד
להם את האגם
היא לא ענתה ושלחה אותי לפינה.
ובגיל שבע עשרה כשכולם עזבו אותי והלכתי ברחוב
בארבע לפנות בוקר והרגשתי כל כך לבד לחשתי לעצמי
"למה המלאכים עפים בכלל אם כל כך טוב להם?" ולא
מצאתי תשובה.
ואז כשהייתי בת עשרים ושתיים
אחרי לילה ששתיתי יותר מדי
באתי לשותפה שלי
היא דווקא הייתה צעירה ויפה כל כך
שיער ארוך ובלונדיני ופנים מתוקות, אבל עם עצב כל כך
עמוק שגרם לה להיראות כמו אישה זקנה.
היא קראה ספר במיטה ושאלתי אותה לאן עפים
המלאכים כשאלוהים מרביץ להם עוד פעם.
אז היא ענתה לי אחרי שחשבה שתי דקות

"הם לא עפים לשום מקום, חוזרים אליו כמו תמיד בלי ללמוד לקח" והבנתי מה שהיא אמרה ומיד הלכתי להתקלח.

אחר כך בגיל שלושים עם ילדה קטנה ושיער קצת אפור ופנים קצת עצובות בעלי התחיל להשתגע וברח עם אישה אחרת. ליטפתי את הראש של הילדה לפני שנרדמה ואחר כך חייגתי לחברה ושאלתי אותה "לאן עפים המלאכים כשאין להם עוד כוח" והיא באה אליי אפילו שגם לה יש ילדים, נסעה שעתיים רק כדי להחזיק לי את היד ולחבק אותי ולדאוג שלא אעשה לעצמי שום דבר טיפשי.

בגיל ארבעים כשהתפטרתי מהעבודה והתחלתי לקחת שיעורי ציור, נשברתי לילה אחד כשלא הבנתי מה אני אמורה לעשות בחיים ושזה כבר ממש מביך שבגיל שלי אני משאירה את הילדה אצל סבתא כל היום ויוצאת עם גברים בני עשרים.

לא היה לי למי להתקשר, כי לכולם היו ילדים או עבודה תובענת.

אבל היה לי הרבה מאוד זמן להסתובב בבית ולהסתכל על כל הציורים שאני מציירת ולא מוכרת. בכולם יש מלאכים עם פרצוף עצוב שמביטים לשמיים, בחוסר האונים שהרגשתי באותו רגע.

רבתי עם עצמי כל הלילה, שתיתי הרבה קפה ולא
נרדמתי.

ציירתי הרבה, הפעם המלאכים חייכו.
ובבוקר תליתי באמבטיה תמונה ענקית של מלאך אחד
יפה, מחייך ומישיר מבט.
ונשבעתי שאת הציור הזה לא אמכור אף פעם,
וכל פעם שתהיה לי שאלה על מלאכים אני אסתכל בציור
עד שאני אמצא תשובה.

פקק תנועה//ים ואניה

שלום אמא, אני כותב לך את המכתב הזה כדי שתדעי שהמצב הנפשי שלי נהדר. בין לבין אוסיף במכתב פרטים שנחויך שתדעי ולא ידעת עליי בחמש השנים האחרונות. איני אחראי לאיך המכתב הזה (ואם בכלל) יגיע אלייך

הכל התחיל בקצב שהוא היה אמור להתחיל.

הגעתי לפאב באיחור הרגיל שלי אחרי שעוד פעם התעוררתי בטעות באחד בצהריים, "ובוקר טוב לים!" בן הסולן ואדיר ויוני צעקו עליי בהרמוניה כשדהרתי לתוך החדר חזרות של הפאב "טוב בן, אתה היית טיפש מספיק לעשות בלאנס בשש בבוקר"

התחלתי לארגן את מערכת התופים ולכוון את כל השכבות תוך דקה כל המערכת עמדה. החזרה עברה בשקט, אף אחד לא דיבר חוץ מבן ומנהל הסאונד שעזר לו לכוון את המגבר והמיקרופונים בהתאם לכל שיר. לפני שבועיים התחלתי לצאת עם בחורה בשם אניה. היא הגיעה להופעה אחת שעשינו בשביל אבא של אדיר שחגג 60.

בקיצור, ברגע שירדתי מהבמה היא הייתה שם. היא הסתכלה עליי בעיניים הגדולות שלה. הן היו בצבע לא מוגדר של אפור וכחול וירוק. היו לה פנים בהירות

מאוד, מכוסות נמשים והיא הסתכלה עליו כמו ילד עצוב.
ברור שהתנהגתי כמו אידיוט מוחלט וכמעט העפתי אותה
כשמהרתי אל הבר. כן, ברור, אני יודע שיש משהו מאיים
בנוכחות שלי ואני יודע שאני משתמש בזה כדי להרחיק ממני
אנשים ואני יודע שזה בגלל שאני פוחד להיפתח. אני יודע, ד"ר
שוורץ אמר לי כבר, הוא מוסר לך ד"ש דרך אגב. אבל
אניה.. אניה הייתה משהו אחר. כמה שניות אחרי שצעקתי
לברמן שיביא לי את הקבוע שלי היא ישבה לידי וחייכה
אליו את החיוך הכי תמים-של-ילד-בן-שמונה
שקיים. כאילו מה נסגר איתך? את לא יודעת שאני יכול
להיות פסיכופט?. "ברמן, סודה עם מיץ חמוציות בבקשה"
היא הרימה את היד כדי שישים לב אליה והקול שלה היה
יציב וחזק יותר ממה שהיית מצפה שייצא ממישהי
שנראית בת 16 מקסימום. עכשיו, אמא, אני לא יודע כמה זמן
עבר מאז שהיית בבר אבל כשמישהי מזמינה משקה בלי
אלכוהול יש שתי אופציות-או שהיא קטינה, או שיש לה סיבה
טובה מספיק כדי להישאר צלולה. אבל אניה לא נראתה
טוב. היא סתם נראתה כמו מישהי עצובה שלא צריכה
שעוד אלכוהול יתקרב אליה. לא יודע איך זה קרה אבל
התחלנו לדבר. "אני לא מאמינה שאתה מעשן את החרא
הזה" היא הצביעה על חפיסת הפרלמנט שלי, "אם אתה
בוחר להרוס לעצמך את הריאות לפחות תבחר את הסוג

הנכון" היא אמרה. "זאת אחת הדרכים שלך להתחיל עם בחורים?" שאלתי כשלא מצאתי תשובה טובה לסיבה שאני לא מעשן מלבורו או משהו אחר. היא חייכה אליי חיוך ענק ולא השיבה.

המשכנו לדבר על הדברים הכי מטומטמים שיש. שיחה על הסיגריות שהיא עישנה הובילה לריב על איזה סיגריות הכי טובות שהובילה לשיחה על עוד מיליון נושאים, בדרך כלל הטקס הזה מאוד משעמם אותי, אני יכול להשלים בראש את השיחה. היא תדבר בטון שמנסה להישמע חסר מאמץ ומפתה בו זמנית ואני אשחק אותה כמו הגבר-גבר שנשאר אדיש לכל דבר. היא תשאל אותי למה בחרתי להיות מוזיקאי ואני אענה לה שזאת התשוקה שלי מאז ומתמיד ושניגנתי על סירים בגן. השקרים יובילו הכול מההתחלה עד הסוף. אבל הפעם הייתי מעוניין. היה בה משהו שהשאיר אותי ער. דיברנו עד שכל האורחים באירוע הלכו והבר התחיל להיסגר.

ופתאום, היה בום. לא בום של יריה, לא בום של בעיטה. הסתכלתי לצד ימין וראיתי את אניה מעולפת על הרצפה. דם הכתם את כיסא הבר הגבוה.

האמת, הייתי רוצה לזכור למה היא התעלפה ומה היא לקחה שגרם לה לאבד את ההכרה. אבל זה לא היה ענייני. אחרי שאני ועוד כמה אנשים עזרנו להשיב לה את ההכרה ולוודא שהיא הולכת ומתפקדת יצאנו החוצה מהבר, מתעלמים לגמרי מהלחישות בצד של אנשים שחושבים שאני מנצל אותה ומההתעלפות ומדברים כאילו אנחנו מכירים מתמיד. "אז..מה עכשיו?" היא שאלה, "עכשיו דווקא הייתי רוצה להיות גבר נשוי בן 80 עם אישה וילדים ונכדים" מאיפה זה בא לי? "ונינים" היא הוסיפה "למקרה שהנכדים יהיו חארות ויחליטו לא לבקר" צחקנו. זה היה כיף, הקטע הזה שיכלתי להגיד על דבר ואניה פשוט הייתה מקבלת אותו. "שטויות, הנכדים שלי תמיד יבואו לבקר" צחקנו. המשכנו לדבר והגענו, בלי ששמנו לב, לשפת הים.

כשהיינו בים והגלים הרעישו ככה שבקושי דיברנו וכל מה שעשינו היה להסתכל על הגלים שאלתי אותה אם היא בסדר "אני לא יודעת מה זה בסדר" ורציתי שהיא תבכה, באמת. רציתי שהיא תבכה ואחר כך בטח גם אני הייתי מתחיל לבכות, סתם, לא יודע למה. הייתי בוכה כי יש לי גוש ענק בחזה שגדל בכל פעם שאני שמח ומרגיש משהו, בוכה כי פשוט לא טוב לי להיות כל כך ריק במשך תקופה כזאת ארוכה. היינו בוכים ביחד כמו מפגרים מול

הגלים שנשברים מולנו. אבל היא לא בכתה והמשכנו להסתכל על הים. שני זקנים עברו לידנו. נכון מוזר אמא? תתארי לך שפתאום בעלך הקשיש אומר לך "את יודעת מה? שתיים בלילה עכשיו, אול נצא לטיול קצר על החוף?". "תגיד, ים." "מה" קטענו את השתיקה.

"אתה מכיר את הקלישאה הזאת שאומרת שאם הולכים לים הכל מסתדר? כי הים מרגיע אותך ומנקה לך את כל הצרות מהבפנוכו שלך?" היא הפסיקה לדבר כאילו היא לא בטוחה שאני אבין על מה היא מדברת. "נו?" אמרתי היא צחקה ושיחקה בשיער שלה בחוסר נוחות "אז הכל שטויות. מי קובע שאני צריכה להרגיש טוב יותר אחרי שאני נמצאת מול בריכת מלח ענקית?" היא צחקה. "אוי עזוב אני מדברת שטויות וכבר כל כך מאוחר" היא הסתכלה לי עמוק בעיניים "ואני כל כך עייפה" היא באמת הייתה עייפה אמא, וזאת לא הייתה עייפות ששינה יכלה לתקן. "אז תשני" טפחתי על הברכיים שלי. "תגיד, אתה שרוט בראש?" היא צחקה. "אני לא יודעת מי אתה בכלל. אולי אתה פדופיל? ומה אני בכלל הולכת לים עם בחור זר בלילה אחרי שאיבדתי את ההכרה בבר?" ואני הנהנתי בשקט "מה אני הולך בכלל לים עם בחורה שמתעלפת עליי? אולי את מניפולטורית שמתעלפת על בחורים, מקסימה אותם לוקחת אותם לים וגונבת להם

את הכסף אחר כך " צחקנו. הרגשתי משוחרר פתאום.
כנראה שברירות המלח האלו באמת עושות משהו טוב
מבפנים. אחר עוד שתיקה ארוכה פתאום התחלנו
לדבר. היא התחילה להיפתח פתאום ולדבר על עצמה ולא
לזרוק לי סתם הערות סרקסטיות. היא סיפרה לי שהיא
בת 17, והגיעה להופעה כי היא שנאה את הרעיון של
להישאר לבד בבית בערב "מה כל כך גרוע בבית שלך"
שאלתי.

"לא יודעת...זה כבר הפסיק להיות בית" אחר כך המשכנו
לדבר על מוזיקה וסרטים ולא נגענו בשום דבר אישי. היא
הייתה בהלם שאני רק בן 23 ואמרה שעם הזיפים
והקעקועים היא הייתה נותנת לי 30 פלוס. היא שאלה
למה קוראים לי ים, "נולדתי תחת השם דניאל אבל
ההורים שלי שמו לב שבגן אני מבקש מאנשים להמציא
לי שם אחר סתם ככה, לא אכפת לי אפילו איזה שם. ככה
יצא שעד היסודי קראו לי פוקימון, ציקי ואפרים" היא
צחקה. "אבל...חבר טוב מאוד שלי בכיתה ט' קרא לי ים
כי היינו מבליים שם כל החבר'ה, אז החלטתי להשאיר
אותו ככה" אמרתי. "הממ, טוב שהחבר הזה פתר לך את
בעיות הזהות שלך" לא טרחתי לספר לה שלחבר הזה
קראו אייל ואייל כבר נמצא למעלה ואולי מסתכל על כל
השטויות שאני אומר עליו.

בשלוש וחצי בלילה אניה נשכבה עם הראש על הברכיים שלי. ליטפתי לה את הראש וחייכתי לעצמי ושמחתי שהיא נרגעה. היא נרדמה תוך שניות, הזרועות הלבנות שלה חיבקו אותה כאילו היא ניסתה להגן על עצמה, וגם אני נשענתי לאחור ונרדמתי ולא רציתי שהבוקר יגיע ויגרום לנו להתמודד עם החיים. לא רציתי שנצטרך להחליף מספרי טלפון וכנראה לצאת לדייט או שניים. לא רציתי את זה. רציתי שהיא תקום ונמשיך לדבר על כל דבר שבעולם. פתאום הטלפון שלי התחיל לרטוט. השם של ד"ר שוורץ הופיע על המסך ולקחו לי כמה שניות להיזכר בו. פתאום כל התקופה הזאת שהייתי מתקשר אליה כל יום בדמעות ומספר לה על שהסיוטים שלי חוזרים אליי, כל אין ספור הפגישות שלנו חזרו אליי פתאום. עניתי לשיחה.

"היי אילנה, מה שלומך?" הלואי שהיא תענה לי שהכול מעולה והיא רק התקשרה לשאול איך אצלי מטעם נהלים רפואיים "מעולה, אני מצטערת על השעה אבל יש לך כמה דקות בשבילי?" בהיתי בגלים, "בטח". היא לקחה נשימה ארוכה "אוקיי.. אני יודעת שזה נושא רגיש אבל אני אגש ישר לעניין. בן התקשר אליי היום ואמר שמאז אייל אתה לא מתפקד, ואני מאוד מודאגת לגבייך ואתה הרי יודע שאתה כמו בן בשבילי. אנחנו מפחדים שתזיק

לעצמך עוד פעם ולא יכולתי לישון הלילה מדאגה. אולי
תבוא לפגישה?" היא דיברה בטון המוכר שהיא
משתמשת בו אצל הילדים הקטנים שמטופלים אצלה,
בטון הנינוח הזה שמבטיח לך שהכל הולך להיות בסדר.

התשובה שהייתה מוכנה אצלי בראש הייתה "מה?
אילנה הוא מדבר שטויות. תאמיני לי שאני מתמודד
מעולה עם המוות של אייל. ועוד באיזו זכות בן שופט
אותי?! אני מצטער שאני לא בוחר לצאת כל ערב ולשתות
כדי להתמודד עם המצב" אבל כל מה שיצא לי מהפה
היה "מתי נוח לך?"

"עוד יומיים מתאים?" היא שאלה. "עוד יומיים מעולה לי"
ואחרי כמה שניות הוספתי "תודה אילנה".

השיחה התנתקה וכל הדמעות שהיו תקועות לי בגרון
כבר שבועיים עלו. לא שמת לי לב אפילו שאני התעוררה
ושהיא מסתכלת עליי במבט לא מבין. "אייל הוא לא
החבר הזה שסיפרת לי עליו?" הנהנתי.

ואז סיפרתי לה על הכל. על איך שהיינו קרובים ועל כמה
שבאמת אהבתי אותו. סיפרתי לה על האור שהוא הפיץ,
הוא באמת היה בן אדם מואר ושלם עם עצמו. ועל איך
שהוא היה בסדר עם הפגמים שלו וקיבל אותם במאה
אחוז. ועל איך שבחורות תמיד העדיפו אותו על פני

והבנתי למה. סיפרתי לה על איך הכרנו בחטיבה ואיך הייתי אבוד, סיפרתי לה שהוא לימד אותי לנגן בתופים וגיטרה ויוקיליילי ולא וויתר לי כי הוא ידע שזה מה שיגרום לי להוציא את כל הרגשות שהיו חסומים בפנים. סיפרתי לה על איך בכיתה ט' אבא שלי נפטר ואמא שלי החליטה להתחיל לצאת עם כל בחור שהיה ההפך הגמור ממנו (כלומר עם כל רואה חשבון שהיא הכירה). הוא באמת היה הבן אדם שיכולתי להתקשר אליו בכל שעה אפשרית ולהתחיל לדבר והוא לא היה נרתע ממני.

דיברתי ודיברתי במשך שעה וגם כשהתחלית לבכות באמצע השיחה היא לא הייתה נבוכה וקיבלה את הבכי שלי כמו הדבר הכי טבעי בעולם. מרוב שדיברתי לא שמתי לב שלא סיפרתי לה איך הוא מת. כשסיימתי לדבר הרגשתי שאני צריך מים. כבר הכנתי את עצמי ל"אתה בן אדם מדהים אבל זה עומס רגשי גדול מדי" שלה.

אבל במקום ללכת היא לקחה את הפלאפון שלי והקלידה את המספר שלה בתוכו "אני אוהבת אנשים שמתקשרים אליי באמצע הלילה ורוצים לשפוך את הלב". היא שמה את הראש שלה על הברכיים שלי עוד פעם. הסתכלתי על הדרך שהיא נושמת, באיך שהכתפיים שלה עולות ויורדות כשהיא ישנה. הרגשתי שמשו משתנה. שאני

מתחיל סוף סוף לטפל בבעיות שלי ולא נשאר תקוע
בתוך עצמי ומקווה שהמצב ישתפר.

בלי ששמת לי לב גם אני נרדמתי בשלוש לפנות בבוקר עם
הטלפון ביד, מחכה כאילו כל רגע אילנה תתקשר ותדבר
איתי עוד פעם. קמנו ביחד, ישנים בכפיות. עדיין היה קר
ביום וכל מי שהיו שם היו בערך בגיל של סבתא. חיכיתי
שגל של פאניקה על כך שבלילה הקודם חשפתי כל כך
הרבה על עצמי יבוא אבל ידעתי שאיך שהוא אני
מתוסבכת בדיוק כמוני. ידעתי שהיא מרגישה בדיוק מה
שאני מרגיש.

"את רוצה מתישהו לספר לי על עצמך?" שאלתי "או
לספר לי למה התעלפת בבר?" הרגשתי שזאת הייתה
שאלה חצופה. היא שתקה במשך הרבה זמן ואז לקחה
נשימה ארוכה ואמרה "יש לי אמונה מאוד חזקה שדווקא
ברגעים קשים אני אמורה לגלות מי אני באמת. שאולי
אם יהיה לי רע אני אצא מזה בן אדם חזק יותר וככה
הלב שלי סוג של ייפתח, אתה מבין אותי?" הנהנתי.

"אז...בערב, לפני שיצאתי לבר רבתי עם חבר טוב שלי.
הוא כועס עליי שמאז שאבחנו אצלי דיכאון קליני אני
מתרצת את זה בכל הדברים המפגרים שאני עושה כמו
לצאת כל ערב ולברוח מהבית בלי להתקשר להורים שלי.

החברים שלי הם אנשים ממש טובים, הם לא יעשו מה שאני עושה לאף אחד. בריב, הוא צעק עליי שאני ישנה כמעט כל הזמן וכשאני לא ישנה אני רק שותה או לוקחת משככי כאבים" היא שתקה והסתכלה עליי כאילו אני עומד לברוח כל שניה.

"אני לוקחת משככי כאבים כדי לטפל בתופעת לוואי של נוגדי הדיכאון" אמרה בנימה מתנצלת "אז בקיצור, לפעמים כשאני לוקחת קצת יותר מדי מהמנה המומלצת אני מתעלפת. וזה גם כי הייתי קצת עייפה" היא שתקה והוסיפה אחרי זמן קצר "אבל באמת שזה שום דבר שצריך לדאוג לגביו"

ידעתי למה היא מתכוונת. גם ידעתי שהיא חושבת שהיא חזקה מדי כדי לדייק במילים שהיא משתמשת כשהיא מתארת שהיא לקחה קצת יותר מדי מהמנה המומלצת. אני עדיין לא שאלתי למה היא אובחנה כסובלת מדיכאון.

"אולי נתחיל לזוז?" שאלתי. היא חייכה אליי והנהנה. החלטנו שמקדונלדס לארוחת בוקר זה דבר נורמלי לגמרי והייתי בהלם מכמות האוכל שאניה, עם הרזון שלה, יכולה לאכול בשעה כל כך מוקדמת.

העברנו את הזמן אחד עם השני עד שבאמת היינו אמורים לזוז, כל אחד לעיסוקיו-אניה לבית ספר ואני לעוד

חזרות.ליוויתי אותה עד לתחנת האוטובוס וכשהוא הגיע
חיבקתי אותה ולחשתי לה באוזן "תבטיחי לי שתהיי
בסדר?", "אני לא מבטיחה שום דבר שאני לא יכולה
לקיים" היא צחקה "סתם,סתם.בטח שמבטיחה"
הסתכלתי עליה עולה לאוטובוס וכשאניה ראתה שבהיתי
בה היא הוציאה לי לשון וצחקה. "תשמור על קשר"
אמרה. "צפי לשיחה בשתיים בבוקר" אמרתי ושנינו
צחקנו.

כמו שאמרתי לך אמא,לפני שבועיים התחלית לצאת עם
בחורה בשם אניה. בשבועיים שבאו אחרי הפגישה
הראשונה שלנו בבר לא דיברנו אפילו פעם אחת. לא
הבנתי למה היא לא עונה לשיחות שלי,הנחתי שהיא
מרגישה שאני יותר מדי והבנתי אותה. בשבועיים שאלו
נפגשתי חמש פעמים עם אילנה, התחלתי לקום בשעות
סבירות ולצאת יותר,הרגשתי שהמצב מתחיל להשתפר.
היום עניתי למספר לא מוכר ששאג עליי "איפה
אניה!?!?"

"סליחה? מי זה?" שאלתי, "זה ג'וני ידיד של אניה. היא
לא עונה לי ואני ואמא שלה מחפשים אותה בנרות,
חשבנו שאולי אתה יודע איפה היא" הטון שלו היה
היסטרי. בשיחה הקצרה שלנו הבהרתי לו שנפגשנו רק

פעם אחת ושמאז היא לא ענתה לי לשיחות. הוא הופתע כי אניה סיפרה לו הרבה עליו ובעיקר הופתעה שלא התקשרתי אליה מאז ולא הבינה מה לא בסדר איתה. רציתי להגיד לו שחשבתי בדיוק אותו דבר אבל זה היה משהו שהייתי אומר רק לאניה. שמת לי לב שהיא לא אמרה לי איפה היא גרה ולא הביאה לי שום פרטים מדויקים על החיים שלה. ג'וני הבטיח לחזור אליי תוך שעה ולהגיד לי מה קורה.

אחרי ארבע שעות שבהן לא יכולתי לעשות כלום חוץ מלחשוב מה אניה עשתה לעצמה הפלאפון צלצל. כששמעתי את הקול של ג'וני התנפלתי עליו וצעקתי עליו על השעה שהבטיח להתקשר בה. ג'וני התעלם לגמרי ממני ואמר לי בטון קר שאניה נדרסה היום בבוקר אחרי שהיא החליטה לברוח מהבית עוד פעם. לא ידעתי מה להרגיש ומה לענות לו. במקום זה הצעתי לו שיבוא לבר הקבוע שאני מופיע בו.

קהות חושים כזאת לא הרגשתי. העברתי את כל היום בניסיון לעכל את מה שקרה ולא הצלחתי.

ג'וני הוא בחור גבוה ורזה מאוד עם שתי הרחבות באוזניים וזקן תיש קטן. הוא נראה קצת אבוד והיה ברור שזאת פעם ראשונה שהוא נמצא במקום כזה.

"שלום, אתה ים?" הוא שאל. "כן, אני מסיים לפרק את המערכת ומגיע אלייך עוד מעט" בינתיים הוא ישב וביקש מהברמן סודה עם מיץ חמוציות. רציתי לבכות .

התיישבתי לידו והתחלנו לדבר. בהתחלה הוא סיפר לי על אניה, על זה ששניהם היו עולים חדשים והתחברו ישר מהגן. על כמה מיוחדת היא הייתה הבנתי כמה זה דומה לשיחה שהייתה לי עם אניה על אייל. "היא תמיד רצתה משהו אחר. כל הזמן הייתה לה תחושה של חוסר סיפוק מהחיים. ואתה יודע מה? אולי היא אהבה להיות במצב הזה, היא תמיד הרגישה נח במצבים של עצבות. אפילו כשהיא הייתה מאושרת זה נראה כל כך לא מתאים עליה"

אמרתי לו שנפגשנו רק פעם אחת ולא באמת הכרתי אותה לעומק "תאמין לי שאחרי הפגישה שלכם היא הייתה ב אדם אחר לגמרי. היא לא הפסיקה לדבר עליך ולהגיד שהיא סוף סוף מצאה מישהו שיודע בדיוק על מה היא מדברת"

"אז למה היא לא ענתה לשיחות שלי?" שאלתי אותו.
"היא רצתה להשאיר את זה ככה. כנראה שהיא פחדה להרוס את זה ורצתה להשאיר את הקסם שהיה לכם או משהו, לך תבין אותה" חייך במרירות.

"אני עדיין אל קולט את זה" אמרתי. "כן, אני יודע שאני אמור לבכות אבל בינתיים אני חושב שכל זה פשוט בדיחה אירונית ולא טובה. זה כל כך לא הגיוני שהיא תמות ככה" בעשר נפרדנו וג'וני הבטיח לתת לי פרטים על הלוויה.

בדרך הביתה חשבתי על כל מה שהיא אמרה לי על ההתעלפות. לא ידעתי אם זה נכון או לא, וחשבתי שיש קטע כזה שדיוק במילים הוא דבר מוזר. זאת אומרת, אני מרגיש שאני לא יודע שום דבר על אניה אבל בכל זאת המוות שלה מרגיש לי כמו מוות של אדם קרוב. הייתי תשוש עוד פעם מהמחשבה שאני אצטרך להתגבר על זה.

אני מצטער על ומן דברים שלא עשיתי איתה. על זה ששתקנו הרבה, על זה שלא התעקשתי לדעת יותר עליה, על זה שלא התנשקנו, על זה שישנו ולא ניצלנו את כל הלילה בלהכיר אחד את השני טוב יותר. אני יודע שאני אתגבר על זה כי אני חייב ואלה החיים. אני אצטרך לקבוע עוד פגישות עם אילנה והיא תעזור לי לעבור את זה.

השיחה שלי ושל אינה על זה שבחיים, כשאתה נמצא
תחת סבל אתה לומד על עצמך עלתה לי במהלך
הנהיגה. מי יודע, אולי היא צודקת?

ואני נוהג. כבר עברתי את הבית שלי ואני שם לב שאני
עושה עיקופים מסביב לעיר. לא מפחד לנסוע דרך הים
ודרך המקדונלדס ודרך הבר. אניה ואני כנראה היינו
נפרדים תוך חודשיים אם היינו יוצאים. וזה היה קורה
בגלל אלף סיבות. אני מקווה שטוב לה עכשיו. אני מקווה
שגם למעלה היא ממשיכה לחייך ולעשן ולישון טוב (היא
בטח לא עייפה. אי אפשר להיות עייף כשאתה בגן
עדן, נכון?)

אני יודע שאני אהיה בסדר.

הזאב והאיילה//הדשא

הוא לוקח נשימה אחת עמוקה ונשכב על הדשא
מתמסר לקוצניות שלו ולהרגשה הקצת מנחמת שיש
בקוצים הירוקים.

הוא מסתכל על השמש ועל האנשים.
שם לב שיש מישהי יפה כמו איילה שאיש גבוה רודף
אחריה.

היא נעצרת ומשלבת ידיים מולו
הוא לא רואה אם האיש אוהב אותה או אם היא אוהבת
אותו,
אבל יש מרדף.

היא יפה כמו איילה.
והאיש נראה כמו זאב מיומן שצד כבר שנים ומכיר את
העבודה.

"תסלחי לי, אני נשבע לך שהייתי כל כך שיכור" הוא
אומר לה בקול יציב
"תעוף מפה! תחזור לחברה המסריחה שלך" היא צועקת
ובוכה, זורקת את הפרחים הורודים והיפים שהביא לה.
יש לו מבט עצוב בעיניים

אולי הוא לא כזה זאב כמו שהוא חשב.
"אבל את לא מבינה שהיא כלום לידך?" הקול שלו נהיה
נמוך ורגיש כשהוא מדבר, כדי להתאים את עצמו אליה.

והוא מרים את הפרחים שעטופים בצלופן הזול ומנקה
 אותם, מחזיר אותם לאישה בעדינות.
 היא לא עונה, מסתכלת עליו עדיין במבט הכועס שלה
 שלא עזב אותה מהרגע שהוא ראה אותה.
 פתאום היא הזאב שרוצה לצוד את האיש שמחפש את
 הסליחה בעיניים שלה
 והאיש נהפך לאיילה שמתחמקת ומחפשת תירוץ לתת
 לזאב כדי שיפסיק לטרוף אותה.
 כר הדשא קוצני לו כל כך, הוא מרחם פתאום על האישה
 והאיש
 לא רוצה השהם יהיו זאבים או איילות
 רק שיורידו את המסכות האלה שמגינות עליהם ששום
 חץ לא יפגע בהם וירדים אותם, ייקח מהם את השליטה.
 "די נמאס לי מזה. תלך" היא הזאב והאיילה
 נראה שגם הוא
 שניהם צדים וניצודים כל הזמן
 הם שקטים עכשיו, אף אחד לא מדבר.
 אולי מחכים שמישהו יתקוף
 פתאום הוא שולח יד ומלטף לה את הלחי
 היא בתגובה מזילה דמעה ומורחת את האיילינר
 המושקע שלה
 והדמעה נוזלת במורד הלחי, משאירה סימנים
 האיש מנגב אותה בעדינות עם האגודל, נזהר על הפנים
 היפות שלה.
 "בואי הביתה?" שואל אותה

היא מהנהנת ומחבקת אותו, ממש עוטפת אותה בזרועות
שלה

ופתאום האיש על הדשא הרגיש לבד
למרות שכל כך נעים לו על הדשא הקריר
הוא לא זאב ולא איילה
פתאום גם הוא הזיל דמעה ולא היה אף אחד שימחה
אותה
רק הדשא הירוק, שמקבל בהכנעה את הדמעה.

תחרות כלבים//הים האינסופי של משה

אתם רואים את בית הקפה? מעולה. תיכנסו אליו, תפנו קצת שמאלה ותסתכלו על שולחן מספר שבע. זהו הגיבור שלנו, משה!

נו לא, לא הזה עם הזקן, תסתכלו טיפה יותר שמאלה. אתם רואים את האיש הזה עם המשקפיים שמסתכל עליכם קצת מוזר? הנה!

נכון, אני יודעת שלא הייתם מצפים שדווקא הטיפוס הזה שנראה כאילו הוא הולך לרצוח לכם את הסבתא יהיה גיבר של משהו אבל כמו שמשה בעצמו כבר הבין, יש הרבה הפתעות בחיים. בואו נעשה היכרות קצרה, משה הוא בן אדם קצת חסר מזל, בן 25 שמתפרנס ממלצרות בבית קפה הטבעוני, מעדיף לא להסתפר ולאמץ את המראה המרושל, חוסך את כל הכסף שלו לטיסה של אחרי הצבא להודו (בבקשה, לא להזכיר לו שהוא כבר הרבה הרבה אחרי הצבא כי הוא טיפוס מאוד רגיש) נסביר עליו עוד בהמשך אבל כרגע נציג לכם משהו הרבה יותר חשוב-אלמה.

וואו, רק תסתכלו עליה ולא תרצו לראות שום בחורה אחרת. ראיתם בחיים שלכם מישהי כזאת יפה? אלמה שוורץ, מלכת היופי לשנת 2015, בת 25, שיער ג'ינג'י גולש, אף סולד, נמשים ועיניים כחולות מהממות. עכשיו תנחשו מה הקשר ביניהם. כן כן, משה שלנו הוא בחור בר מזל. כבר שנתיים שלמות הם ביחד.

אל תרגישו לא נוח עם השאלה שבוערת לכם עכשיו-איך לעזאזל היפיפייה הזאת נמצאת עם הבחור הזה? האמת העצובה שלא ידועה לכם עדיין היא שאלמה התחילה לצאת עם משה כשאמא שלה חלתה בסרטן, הם הכירו דרך חברה והוא עזר לה בכל דבר שקשור בטיפול באמא שלה ואחרי שכל העניין עם הטיפולים נגמר אלמה לא ידעה איך להודות לו ולמען האמת הרגישה קצת לא נעים עם כל האהבה שהוא הרעיף עליה, אז... היא נישקה אותו. ובעיניה האופי שלו מדהים ושווה הרבה יותר מהיופי. הוא יודע איך להפוך אותה לבן אדם הכי מאושר בעולם. רק שאחרי "מלכות היופי" הוא כל כך מפחד שהיא תעזוב אותו שכבר לא נעים לה.

בהתחלה לא היה נעים כי אמא שלה אהבה אותו כל כך, אחר כך הגיעו מלכת היופי והיא לא יכלה להיפרד ממנו כי יגידו שברגע שהיא מתפרסמת זה עולה לה לראש.

ועכשיו... פשוט לא נעים וכל כך לא נעים לשנות הרגלים ישנים.

כי באמת נוח לה איתו. הוא אוהב אותה כמו מטורף ומוכן לעשות הכל בשבילה. היא אוהבת איך שהוא משמיע לה את השירים של אסף אבידן ואומר שהוא מקדיש לה כל שיר ושיר כי היא הכירה לו את השירים המוזרים האלה, והוא בערך היחיד שלא צוחק על הטעם המוזר שלה במוזיקה וכל בוקר מעיר אותה בנשיקות ומביא לה ארוחת בוקר למיטה ואומר "איך אני הבחור הכי מבורך בעולם הזה?" והיא לא יודעת מה לענות לו כי היא כבר לא מרגישה כזאת ברכה כמו פעם.

טוב, היינו מספיק זמן בראש של אלמה. הכרתם? התאהבתם? בואו נחזור למשה.

תראו איך הוא מסתכל עליה. כמה אהבה יש בעיניים שלו. והיא מנסה לאהוב אותו, באמת שהיא מנסה. אבל יש דברים שנועדים לקרות ויש את הקשר שלהם.

רינגג רינגגג הפלאפון של משה מצלצל. הוא עונה ושומע קול ששואג עליו, "אם אתה לא מגיע למשמרת עכשיו אני נשבע שאני מפטר אותך" זה מנחם הבוס הזקן שלו שפועל כבר 40 שנה למען זכויות בע"ח.

"מנחם תירגע אני בדרך" הוא נאנח ואמר לאלמה בנימה מתנצלת שצריכים אותו לעוד משמרת בבית קפה "בסדר בובי אני מבינה" היא אומרת.

"איך את תמיד מבינה אותי" משה אומר בקול מאוהב.

הוא יצא ובזמן שדהר לבית קפה הבין שנמאס לו מהכל. מהמסלול הזה של החיים ששוחק אותו, מזה שכולם דורכים עליו, מזה שהוא לא הגשים אף אחת מהמשאלות שלו לשנה החדשה וכבר מאי. מה יכול לשמור אותו מאושר?

טיפש. איך הוא לא שם לב לזה? אלמה, הדבר הכי מקסים ומדהים בעולם. הרי היא יכולה לעזוב אותו בכל רגע וללכת עם איזה דוגמן אבל היא נשארת. הוא דמיין ילדים יפים שירשו את המראה מאלמה.. ובעצם גם את כל השאר מאלמה. הוא דמיין בית בצפון ופלאפון נקי משיחות והודעות ממנחם. הוא יקים בית קפה משל עצמו, יהיו לו חברים סוף סוף. איך הוא לא חשב על זה קודם?.

"אבל אם אני מציע זה צריך להיות בענק" חשב. היא צריכה לדעת שהוא אוהב אותה וסוגד לה. זאת צריכה להיות הצעה מושלמת! "אלמה שוורץ מתמסדת" יכתבו בעיתונים ויראו את משה הנמוך והשמנמן והממושקף עם טבעת על האצבע וחיוך ולידו תעמוד אלמה "אנחנו

מתכננים משפחה גדולה עם חמישה ילדים לפחות" היא תגיד לכתבים, וסוף סוף משה יהיה מאושר.

אתם יודעים מה? עכשיו משה מחייג את המספר של מנחם והוא עומד להגיד לו כל מה שהוא חושב עליו. הוא מקליד את המספר ומחכה שמוזיקת ההמתנה תיפסק

"שלום פוץ זקן שכמוך" אוקיי, זאת לא הייתה בדיוק הדרך המושלמת לפתוח שיחה "אתה יודע מה? נמאס לי ממך ומהיחס שלך, אני בוחר ל-ה-ת-פ-ט-ר. כן! שמעת? אל תתקשר אליי יותר וכדאי שתחפש עבד חדש כי אני כבר לא משה הישן שיתן יד להצקות האלו" וככה, הוא ניתק את השיחה בלי לחכות לתשובה. מדהים איך התוכניות שלו לעתיד גורמות לו להתנהג.

הוא דילג בשמחה לדירה המשותפת שלהם בפלורנטין "מאמי את לא מבינה מה עשיתי עכשיו" הוא אמר ודילג לספה כדי לנשק אותה, היא חייכה ונתנה לו לנשק אותה רק בלחי. "מה כבר עשית?" היא צחקה

"התקשרתי למשה ואמרתי לו כל מה שאני חושב עליו והתפטרתי" אוי, מסכן משה. הוא לא היה צריך להגיד לה את זה ככה. בשעה הבאה משה ואלמה רבו ורבו עד שהשכנים ירדו ואמרו להם להפסיק להרעיש.

נושאי הוויכוח להלן:

- **משה לא יודע להעריך כסף ובגלל זה נוח לו להתפטר ממקור ההכנסה הקבוע היחיד שלהם.**
- **אלמה לא תהיה מפורסמת לנצח ומתישהו הקמפיינים ייפסקו ומי יפרנס אותם אחר כך?.**
- **משהו לא עובד בקשר, לדברי אלמה אין להם את הלהט שהיה פעם.**

אחר כך לאלמה נמאס והיא פרשה לישון. הוא לא חשב אפילו על להתפייס והלך לישון על הספה. בבוקר הוא קם עם כאבי גב נוראיים, חסר עבודה ועם סיכוי גדול להיפרד מאשתו לעתיד.

כשהוא הלך למטבח הוא ראה פתק ורוד עם הכתב המסולסל של אלמה "הלכתי לצילומים, אחזור בחמש יש שניצלים במקרר" המצב עוד לא אבוד, היא בכל זאת דואגת לו ויש סיכוי לפיוס.

הוא התחיל לרקוד במקום מאופטימיות. "ועכשיו כשהתפטרתי יש לי יותר זמן לתכנן את ההצעה!" הוא הכין לעצמו קפה ושר איזה שיר מהאלבו החדש של אסף

אבידן שאלמה קנתה לעצמה. היא פשוט משוגעת עליו, יש להם את כל האלבומים חתומים והיא הייתה בעשרים הופעות לפחות.

אולי כשאלמה סתם תלך לאורך שפת הים עם חברה הוא יחכה להם בחושה, לבש בחליפה לבנה ואיתו אסף אבידן שיסיר להם את השיר האהוב עליה. ואלמה לא תבין מה קורה ואז הוא יגיד לה "אלמה, את האחת של חיי ואני יודע שתמיד תעמדי לצידי לאורך כל הדרך, אני רוצה לישון איתך ולהתעורר איתך. את האושר היחיד שלי בחיים. תרצי להתחתן איתי?" והיא תסכים, כמובן.

ברור לו שהעסק הזה יקר מאוד והוא יצטרך לקחת הלוואה מהבנק אבל מה זה כדי לזכות באושר בטוח בחיים?

ככה זה היה, חודש שלם משה לא נח. תיאם עם המנהלים של אסף אבידן הופעה פרטית בחושה קטנה בחוף הים שאלמה מאוד אוהבת לבלות בה בקיץ. הזמין את החברים והמשפחה שלה, תיאם עם חברה שתזמין אותה לים בשעה מוגדרת מראש.

ואלמה לא הבימה למה הוא בקושי אוכל, ישן שעתיים בלילה ועדיין נראה כל כך מאושר.

"את לא מבינה שאת הגורם העיקרי לאושר שלי בחיים?
אני לא יודע מה הייתי עושה בלעדייך"

"אתה מקסים, משה" היא צחקקה ונישקה אותו על הלחי.

בראש שלה היא תכננה פרידה, כי מרוב שהוא היה משוגע בתכנון ההצעה הם בקושי דיברו, וגם כשהיו מדברים הוא היה נראה לא מרוכז בה בכלל והיה עוצר כל כמה דקות כדי לסגור עסקאות שהוא לא הסכים לגלות לה על מה הן.

אחרי עוד חודש מפרך של תיאומים עם צוות ההפקה ועם החברים מכל הארץ שיגיעו לחוף בתל אביב, הוא עמד לבוש בחליפה לבנה שעלתה לו הון תועפות. אסף אבידן בכבודו ובעצמו מכון את הגיטרה שלו ומוכן לשיר את **Cyclamen**, השיר האהוב עליה.

כל מה שהוא היה אמור לחכות לו היה הטלפון מנטלי, החברה הכי טובה שלה שהייתה אמורה להזמין אותה לפיקניק על חוף הים כתירוץ להביא אותה אליו.

אז בינתיים הוא חיכה.

וחיכה.

החליפה הלבנה כבר התייבשה מסימני הזיעה ונטלי לא ענתה לו. האורחים עצמם התחילו להילחץ ולהתקשר לנטלי ולאלמה אבל הן לא ענו.

הגורל החליט לצחוק למשה בפרצוף. באותו רגע נטלי התקשרה אליו. משה ענה לשיחה "מה בדיוק קורה פה???" "הוא צעק עליה. "אה, משה, תקשיב. לא נעים לי להגיד לך אבל..." היא לא ידעה איך למצוא את המילים הנכונות למה שקרה.

"נו? תספרי כבר!" משה אמר. "אלמה ביקשה ממני למסור לך שהיא טסה לניו יורק לתקופה של שנתיים במסגרת צילומים והיא חושבת להשתקע שם כי זה טוב לקריירה שלה. היא אוהבת אותך מאוד אבל לדעתה הקשר הזה מתפורר. משה אתה מותק ובגלל זה אני אומרת לך שהיא טסה עם עוד איזה דוגמן. אני מצטערת" היא לא חיכתה לתשובה וניתקה מיד.

משה התחיל לצחוק. לא, לצחוק זאת לא מילה. משה נכנס להתקף צחוק מטורף שנמשך עשר דקות. בלי לספר לאורחים מה קרה הוא פשט את החליפה הלבנה ונשאר בתחתוני הוונדר וומן שאלמה קנתה לו לחצי שנה שלהם ביחד.

"משה?? השתגעת?!" אמא של אלמה צרחה עליו.
"כן. כנראה שכן" הוא ענה לה ורץ לים. הים היה קפוא
ברור, עכשיו ינואר. אבל לא היה לו אכפת. גם לא אכפת
לו שכל המוזמנים צועקים עליו שהוא השתגע. הלוואי
שלאלמה יהיה קפוא בניו יורק והיא תקפא עם הדוגמן
האנורקס שלה.

מה אכפת לו. יש לו עבודה לחזור אליה, דירה ריקה
ומיטה ענקית שאין לו עם מי לחלוק אותה. אולי הוא יצא
מהמים הקפואים האלה ואולי לא, זאת כבר הבחירה שלו.

בשבילך//חרציות

12:00

"וינסנט" אני אומרת את השם שלו כבר שעתיים מול הדלת שלו, כמו מטומטמת. מקווה ללכת ולא להתמודד עם האמת, כמו תמיד. אני לא רוצה שהוא יפתח לי את הדלת ויחבק אותי ויפרע לי את השיער כמו שהוא תמיד עושה ויקרא לי ג'ו במקום השם המעצבן שההורים שלי הביאו לי-ג'ורג'יה. השם שכולם מבטאים אותו בצורה כל כך מוזרה.

אני יודעת שאני בורחת מהמציאות כשאני בוחרת לספר לו שאני טסה בעוד שעתיים (הוא הולך לשנוא אותי רק כי אני הופכת הכל לכל כך דרמטי ואני יודעת שהוא יתרחק ממני כשהוא יישמע את ה"אנחנו צריכים לדבר" שלי)

"וינסנט" אני צועקת כדי שהוא יפתח לי את הדלת, "כבר יורד" אני שומעת אותו צועק מהחדר שלו. הוא פותח את הדלת בטרנינג האפור שלו והשיער המתולתל והבהיר שלו והחיוך הענק שנראה כל כך אמיתי. "התגעגעתי אלייך" הוא אומר, וזה נשמע כאילו הוא באמת מתכוון לזה. "גם אני" אני אומרת ומחבקת אותו.

"את בחיים? לא שמעתי ממך כלום כבר שבועיים" הוא אומר כשאני נכנסת לבית לו ומורידה נעליים "אתה יודע..רציתי להיות לבד,קצת עם המשפחה וכל השטויות האלה" הוא מגחך, "מה קרה?לא מאמין לי?"אני שואלת. "ג'ו,עם איך שאני מכיר אותך הייתי מנחש שברחת עם איזה אופנוען בן 30 " הוא אומר ומוציא שקית פופקורן ומכניס אותה למיקרו "סתם נו,לא דיברנו שבועיים,די להיות נודניק" אני לוקחת כוס של איזה משקה ורוד ולא מזוהה מהמקרר שלו.ההורים שלו לא בבית ואני רואה את זה בבקבוקי אלכוהול שהוא מרגיש בנוח לשים במקרר.אנחנו מדברים על שטויות. כמו חופשת הקיץ ועל צ'לסי,החברה החדשה שלו מאיזה בית ספר פרטי.הוא מספר על הדייטים שלהם וכמה זה קורע לו את הכיס. הוא שם את "המנסרים בטקסס" בוידיאו ומוציא את הפופקורן מהמיקרו.

14:00

הסרט נגמר וכל הפופקורן מפוזר על הספה,כמו איים קטנים ולבנים ומלוכלכים.כואבת לי הבטן ווינסנט ואני מתפקעים מצחוק כי המצאנו עלילת המשך לסרט שזה מגלים שלטר פייס הוא בעצם עקרת בית שמאסה בחיים הרגילים והחליטה לעבור ניתוח לשינוי מין. אנחנו נרגעים

ואני מתחילה לדבר, "וינסנט, כמה זמן אנחנו מכירים
כבר?" אני שואלת, "מאיפה השאלה הזאת הגיעה?" הוא
נסוג "מגיל 14? כן. שלוש שנים בערך".

"ואתה יודע שאני קצת לא בסדר עם הקטע של שיחות
רציניות אז קצת קשה לי להגיד את מה שאני רוצה להגיד
עכשיו..." אני רואה שהוא מסתכל עלי ומחכה שאני
אמשיך לדבר. למה זה תמיד כל כך קשה?, "הלילה אני
טסה". הוא צוחק מול הפנים שלי "לאן בדיוק? פסיכית
אחת" הוא לוקח עוד מהנוזל הורוד על השולחן. "נו, תגידי
משהו, תגידי שאת לא באמת טסה ואת סתם אוהבת
לשגע אותי." הוא משתתק ואני ממשיכה לדבר "בחודש
האחרון ההורים שלי חושבים שזה לא כזה טוב לגדל את
אחותי הקטנה בסביבה הזאת, ואתה מכיר את אמא
שלי, אם היא לא עושה שינוי כל חודש משהו משתבש
איתה"

שקט. אף אחד לא מדבר ווינסנט בווהה בנקודה על הקיר.
"תגידי משהו. תגידי שאני חסרת אחריות להגיד לך את זה
עכשיו ולא להתקשר אלייך כל השבועיים" הוא לא מדבר
ובמקום להגיד משהו הוא הולך לחדר שלו. הייתי צריכה
לדעת שהוא יעשה את זה, גם אני הייתי עושה את זה

14:45

עבר הרבה זמן ואני מפחדת להיכנס לחדר שלו. אני הולכת לכיוון הדלת שלו, "אתה לא חייב להיות כל כך דרמטי בנוגע לזה." וינסנט אתה פחדן" אמרתי לו. הוא לא ענה והמשכתי "אתה פחדן כי אתה יוצא עם מישהי שברור שאין לכם שום דבר במשותף כי נוח לך לא להרגיש כלום אבל אתה יודע? אני גם פחדנית. אנחנו מסתדרים טוב כל כך כי שנינו מעדיפים להתנהג כמו אנשים ששום דבר לא מזיז להם ולהתפוצץ מבפנים במקום להגיד שנפגענו, ואני יודעת שאתה תישאר איתה חצי שנה רק כי אתה רועד מפחד להיות עם מישהי שתגרום לך להרגיש חי"

הוא מוריד את האוזניות הענקיות שהיו עליו קודם, "תגידי יש לך שעתיים פנויות?" "מה?".

הוא נאנח, "את בן אדם כל כך דרמטי. היה לי ברור שתעשי מהכל דרמה ותבחרי בזמן הכי מאוחר להגיד שאת טסה. שמעתי מה אמרת עכשיו. את באמת רוצה לבלות את היום האחרון שלך כאן בריבים מפגרים או שאת רוצה ליהנות?" אני מחייכת אליו. הוא באמת מכיר אותי טוב. "למה הסתגרת כאן עם האוזניות?" שאלתי

אותו, "כי העדפתי לחשוב שזה היה סתם. שאת לא באמת הולכת. נו, את מכירה אותי. אני אוהב לעשות דרמה מכל דבר, בדיוק כמוך"

"אז וינסנט...מה עכשיו?" שאלתי אותו כשהוא החליף את חולצת הפיג'מה שלו "עכשיו אנחנו הולכים לגבעת החרציות הישנה". גבעת החרציות הייתה מקום שהיינו מגיעים אליו אחרי בית ספר כל הזמן. היינו מנגנים שם הרבה ומדבירים הרבה, כמעט על כל דבר. הוא היה מספר לי על המשפחה הקודמת שלו, אני הייתי מספרת על צרות בבית ועל המקומות שגרתי בהם קודם. הוא היה מרותק מזה שאני עוברת בכל כך הרבה מקומות ולא הבין כמה עצוב זה באמת היה. "הולכים?" הוא שאל, "הולכים" עניתי ויצאנו מהבית שלו.

16:00

וינסנט שוכב לידי, האור של השמש ממש ממש זורח עליו, אני לא צוחקת. "את יודעת מה ג'ו?" הוא מפר את השתיקה. "אני הולך להתגעגע אלייך כל כך שיכאב לי בחזה" חייכתי כי נזכרתי בשנה שעברה כשהוא היה מתקשר אליי בשתיים בלילה ואומר שיש לו כאבים בחזה וזה היה מין שם קוד לזה שהוא מרגיש נורא ועצוב לו. הייתי מדברת איתו עד שהוא היה נרדם לי בטלפון. "אל

תדבר שטויות.אתה לא כזה חסר חברים" צחקנו,
"ברצינות,לא אכפת לי מה הבדלי השעות בינינו,אתה
תמיד יכול להתקשר אליי,תזכור את זה" הפרחים
השתלבו כל כך יפה איתנו ושמתי לב שהמקום נראה
נטוש,כאילו הוא חיכה לנו כל הזמן הזה.

"אני תמיד כאן" לקחתי את היד שלו, הוא לחץ עליה."אני
אוהב אותך" הוא אמר. "אתה שקרן ואתה חושב שאתה
אוהב אותי כי אני עוזבת,אני חושבת שיש שם לדבר
הזה,תסמונת משהו...ואל תגיד סתם אני אוהב אותך"
התחלתי להתעצבן "אתה יודע כמה כוח יש למילים
האלה?" התעצבנתי כי הוא הרס רגע כל כך יפה.

"אני עדיין אוהב אותך" הוא אמר, "אל תגידי שזה מובן
מאליו כי את בן אדם די בלתי נסבל אם לא שמת לב"
הוא חייך אליי את החיוך הענק והיפה שלו עוד פעם "מה
את יכולה לעשות עם זה? לבטל את הטיסה כמו בסרטים
האלה שהכרחת אותי לראות כשהיינו בני ארבע עשרה?
אני אוהב את ההומור המפגר שלך שהוא אפילו לא
ציני,הוא כמו ההומור של אבא שלי.ואת השיער והבגדים
ואת הכול.נו,מה הטעם בכל זה? אני אשתפך מולך ולך
לא אכפת כי עוד מעט את על מטוס לאלוהים יודע לאן

שאמא שלך לוקחת אותך הפעם ואני כאן בלי מישהו
מיוחד כמוך בחיים שלי"

16:15

אני מזיזה את הפנים שלי שמאלה לכיוון הפנים של
וינסנט, הוא מתקרב אליי. אני מריחה את הבושם שלו ואת
הפרחים שמקיפים אותנו. הוא כל כך קרוב אליי שאני
שמה לב לכל דבר בפנים שלו, כמו צורת השפתיים שלו
והצלקת הקטנה במצח שהוא קיבל כשנפל מהאופניים
בגיל 10.

הוא נצמד אליי ומנשק אותי. זה מרגיש מוזר. כאילו זה
משהו שלא אמור לקרות, אבל אני מנסה לא לחשוב יותר
מדי, אני יודעת שזה יהרוס לי הכל.

אני הראשונה שמתנתקת מהנשיקה. "אני מבין שזה לא
היה במקום" הוא אומר, "אני לא מרגישה כלום" ואחרי
שתיקה קצרה אני מוסיפה "מצטערת". הוא משחק לי
בשיער, וסולח לי. אני מרגישה את זה. "את יודעת שהייתי
מוכן להיות כל דבר בשבילך" האומר, אני נאנחת
בתסכול "אל תהיי ככה, תקשיבי לי רגע".

מתחיל להתקרר ווינסנט מתקרב אליי ועוטף אותי
בזרועות הארוכות שלו ואני שוקעת בחיבוק הזה שניחם
אותי כל כך הרבה פעמים.

"היו לי כל כך הרבה הזדמנויות להגיד לך שאני אהב
אותך. עוד מתחילת החופש, אבל דחיתי כל אחת מסיבה
פתטית אחרת, עד שהתחלתי לצאת עם צ'לסי וזה ממלא
איזה חלל בינתיים. אני יודע שאת כועסת עלי כי אני
מנחית עלייך דבר כזה עכשיו, אבל תדעי שאני מוכן להיות
כל דבר בשבילך. אם את רוצה שנתנשק אני אנשק
אותך. אם את רוצה להישאר ידידים אני אהיה האדם הכי
תומך שאת מכירה ואביא לך עצות על בנים ושטויות. אם
את רוצה להפסיק כל קשר אני אבין את זה, אני אמחק
את המספר שלך ואת תמחקי את שלי ונעמיד פנים שכל
מה שהיה בינינו בשלושת השנים האחרונות לא
התקיים. לא יודע, אולי נוח לי יותר לדעת שאת מאושרת
ושטוב לך, אפילו אם זה הורג אותי".

16:25

וינסנט עצם את העיניים, לא חיכה לתשובה שלי.
אני עוצמת את העיניים גם, מקווה להירדם ולישון יום
שלם ולפספס את הטיסה.

יש כל כך הרבה דברים לא פתורים, כל כך הרבה דברים
עוברים לי בראש עכשיו. עליי, על וינסנט. אבל אנחנו עושים
את מה שאנחנו עושים הכי טוב וזה לברוח מהצרות
שלנו, לעצום עיניים ולחלום על עתיד טוב יותר, מסודר
יותר.

אני נרדמת, בתוך החיבוק של וינסנט.

9:00

10 שיחות שלא נענו

6 הודעות טקסט זועמות מאמא (בהודעה האחרונה אני
שמה לב שהיא כתבה שהם טסים בלעדיו ושאיני אגור
ברחוב מצידה)

3 הודעות קוליות מתנצלות מאבא ומאחותי הקטנה
"בוקר" אני לוחשת לוינסנט, הוא מסתכל עליי בהפתעה,
"מה השעה עכשיו? למה יש אור?"
"לא יודעת" אני עונה ומחייכת אליו.
הוא מחייך אליי בחזרה.

אני רוכנת אליו ומנשקת אותו, בזהירות, כי אני יודעת כמה
מהר הרגע הזה יכול להישבר.

שוב אני לבד//חללים

המיטות במעון שלנו צמודות מדי.אלוהים,אני מצטערת שאין הפרדה בין בנים לבנות כדי שאני לא אצטרך להריח את עמוס השמן שנוחר במיטה לידי. אני צריכה להיות אמיצה ופשוט לקום מהמיטה,לקחת את המזוודות ואת הרב-קו ופשוט לברוח,לצאת מהשער הקדמי.או האחורי.לא אכפת לי.פשוט לצאת.

טוב,לא ניפרד מהמקום שסבל אותי בשנתיים האחרונות? אני מתהלכת במטבח ולא לוקחת שום אוכל,גנבת אני לא.למרות שאני באמת חושבת איך אני אשיג אוכל בדרכים.אני עוברת במלתחות שתמיד התלוננתי על כמה שקפוא לי בהן.כל בוקר מאז שהגעתי הייתי יוצאת עטופה במגבת וקופאת מקור כדי התלונן בפני רותי,המנהלת המסריחה שלנו. אם היא הייתה במצב רוח טוב היא הייתה מקשיבה לכל הצעקות והתלונות שלי ואומרת שהיא תשלח לשיפוצניקים (למרות שהיא פשוט הייתה ממשיכה לשתות את הקפה המגעיל שלה ומעשנת).אם היה לה מצב רוח רע באותו בוקר היא הייתה צועקת עליי שאני מפונקת ומרביצה לי.אמן שתתקלח כל החיים שלה בקרח.

כשאני עוברת בחדרי השינה אני מודעת עד כאב
לארנקים של הילדים, שמהם אני יכולה לקחת כסף
שיספק לי אוכל ונסיעות לשבוע.

מה לא בסדר איתי? זה הכסף שהם עובדים בשבילו כל
החודש, מה אני אלוהים? שמחליטה שלי הכסף יותר
חשוב?

הנה דוד. אני אתגעגע אליו בכלל? האמת, בכלל לא
חשבתי על זה שלא נראה יותר. בנראה תחסר לי
התשומת לב שלו כשהוא מנשק אותי ואומר שברגע
שנהיה בני 18 הוא ייקח את כל הכסף שיש לו ונתחתן
בירושלים עם יונים לבנות שיעופו מכל מקום ועוגת
חתונה ענקית. אני אכסה אותו בשמיכה שלי, אני ממילא
לא אצטרך אותה כי לקחתי שק שינה למקרה חירום. רק
עכשיו אני שמה לב כמה הוא בהיר ורזה.

אני מתקדמת עם התיק הענק על הכתפיים שלי ומבינה
שאין לי ממה לפחד. אני יודעת שאין דבר כזה להתבגר
יפה במעון. כשאתה מגיע לגיל 18 אתה נזרק לרחוב או
מתחיל לעבוד פה. ממילא בנקודה כלשהיא הייתי בורחת
מכאן ועדיף שאני אברח לסבתא.

הנה אווה, את רואה את השער הגדול? נכון, לילה עכשיו
אבל את יכולה לראות אותו, גדול ומפחיד כזה. אבל השער

הזה הוא בסך הכל גוש ברזל ענק שמפריד אותך מהחופש.

עכשיו תלכי לאט לאט עד שתראי אותו טוב מספיק, תפתחי אותו ותברחי.

למזלי אב הבית שלנו זקן כל כך שהוא נועל את השער רק בחגים. אני פותחת את השער וכמעט משתנקת מפחד כשהכלב שלנו מתחיל לנבוח כשהוא רואה אותי. מהלחץ אני מתחילה לרוץ ונרגעת רק כשאני שמה לב שאף אחד לא התעורר. עכשיו סוף סוף אפשר לנשום וללכת באיזה קצב שבא לי כי אני יודעת ששום דבר רע לא יקרה. חישבתי כל רכבת וכל אוטובוס שיעזרו לי להגיע אליה.

אני רק רוצה לישון וברגע שאני מתיישבת על הכיסא האחורי בתחנת הרכבת אני מניחה את הרגליים שלי על הכיסא ממול, מחבקת את התיק קרוב לחזה ונרדמת. אני קמה אחרי שעתיים ואני קולטת שאישה מבוגרת מסתכלת עליי "יש בעיות?" אני אומרת. היא מגלגלת עיניים ובוהה בחלון עד לסוף הנסיעה. אני מתרכזת בשירים של שלום חנוך בmp3 שלי וחושבת על איך שברגע שאני אגיע אליה היא ישר תחבק אותי כי היא תבין שלפי העיניים השחורות והגדולות שלי אני הנכדה

שלה ואז היא תבכה אבל לא תהיה לי בעיה עם זה כי אני אדע שהיא מרגישה הקלה כי הנכדה שלה חזרה אליה.אחר כך אני אראה למה איזה שירים הורדתי והיא תתרשם שהנכדה שלה כל כך מוזיקלית ולמדה לנגן בגיטרה ובפסנתר בעצמה,כי אני יודעת שסבתא הייתה זמרת מפורסמת פעם.

"הוא מעוור ומכוון את התנועה בשלל גחליליות ומספר מעשיות" אני שרה ביחד עם שלום ומתחשק לי לבכות.

אני יורדת בתחנה האחרונה ומתחילה ללכת.אני יודעת שייקח לי הרבה זמן להגיע אבל הכל שווה כדי שתהיה לי משפחה אמיתית,מהסוג הזה שמכין לי מרק בשבת או מטפל בי כשאני חולה.למרות שאני לא יודעת למה הדברים האלה מסמנים בשבילי משפחה. כמו ירון למשל,שאמר שאמא שלו לא הייתה בבית רוב הזמן ובעיקר עבדה אבל הוא עדיין מתגעגע אליה.

טוב,אני מאטה את הקצב שלי עם כל המחשבות האלה.אני ממשיכה ואני יודעת שבעוד שעתיים אני אראה אותה.

כשאני מגיעה לפארק מלא בילדים ואמהות מישהו פונה אליי,"היי מתוקה,את נראית רעבה" גבר בן 40 מחייך ומציע לי עוגיות,נו באמת. אני לא טיפשה מספיק כדי

לקחת אותן. "לא תודה, יש לי מספיק אוכל" אני אומרת וממשיכה ללכת.

"אבל את כל כך יפה. תראי איזה עיניים יש לך" הוא מחזיק אותי בזרוע. אני מביטה מסביב ורואה שאף אחד לא בא לעזור לי.

"אבא שלי שוטר, חבל שאני אצעק" אני מנמיכה את הקול שלי כדי להישמע רצינית יותר ומאיימת. מה זה האיום הזה? דוד היה מתבייש בי על זה שאני לא בועטת לו ברגל ובורחת.

באופן פלא זה עובד על הקשיש, שנראה קצת משגע ממילא, והוא משחרר אנחת פחד ובורח. פתאום כולם נזכרים להסתכל עליי עכשיו? מישהו עובר ומעיר "תתביישי לך, אין טיפת כבוד היום?" וזה גורם לי לבכות. לא בכי היסטרי, בסך הכל כמה דמעות של עייפות.

אני הולכת והולכת ומרגישה מיובשת כי לא לקחתי מספיק מים ורעבה כל כך. בדרך בטעות נקרעת לי כפכף אחת ואני לוקחת אותה ביד.

סופסוף הגעתי. אני עומדת מול בית אבות ענק. "אלוני ירושלים" כתוב עליו. הוא לא נראה מדכא בכלל.

"שלום, את מי את מבקרת?" שואל אותי שומר צעיר ,
"את סבתא שלי" אני עונה לו והוא מכניס אותי.

כשאני עוברת אני רואה הרבה מודעות כמו "שיעור יוגה
בשתיים עשרה" או "ערבי חברה וגיבוש" ואני שמחה
שהיא במקום טוב, לא כמו המקום שאני מגיעה ממנו
ושיש לה כסף לגור כאן. אני ניגשת לקבלה ואומרת לפקיד
"אתם יכולים לבדוק איפה האיזה חדר נמצאת פלורה
הרוש? אני הנכדה שלה"

"כן, רק שנייה" אומר הפקיד ובודק במחשב. המקום הזה
מזכיר בית מלון יותר מבית אבות. למרות הריח הלא נעים
של האוכל המוגש והטלק, נעים כאן. "היא בחדר
53, תפני ישר ושמאלה ותראי אותה"

הלב שלי פועם חזק יותר ויותר עם כל צעד. אני יודעת
שתיכף אני אראה אותה, ואני בטוחה שהיא תחבק אותי
ותדע מי אני בשניה אחת. ככה זה במשפחה לא?

בחדר 53 אני רואה שלוש קשישים מעשנים בשרשרת
ואותה. את סבתא פלורה. היא שרה להם איזה שיר
בצרפתית, זה שיר שקט ועצוב. השיער שלה שחור
ומתולתל, היא גבוהה ומלאת קמטים באופן מפחיד, ויש
לה בדיוק את העיניים שלי. היא נראית קצת
מטושטשת. פתאום אני מפחדת להיכנס לחדר ולהפריע

להם. אני עוצמת את העיניים ומתרכזת בקול שלה, לוקחת לעצמי כמה שניות של אומץ.

כשאני נכנסת לחדר היא עוצרת לשיר, הזקנים מפסיקים לעשן. כולם בוהים בי ואני מתחילה לדבר "שלום, את פלורה?" היא מהנהנת.

"אז..אני אווה, הנכדה שלך" היא לא רצה אליי בכלל. היא נשארת לשבת על הכיסא. שקט. במשך כמה דקות אף אחד לא אומר כלום.

"ומה את בדיוק רוצה שאני אעשה עם זה?" היא מגחכת, "אמא שלך בחרה לברוח ממני בגיל 17. אלוהים יודע כמה עוד הכדים יש לי ומכמה גברים" היא צוחקת עם הקשישים שממשיכים לעשן. אחות נכנסת לחדר וגוערת בי "ילדה למה את נמצאת כאן? מי אישר לך להיכנס לבד?" אני כמעט בוכה כשאני אומרת לה "סליחה..אני אצא"

סבתא שלי מסתכלת עליי "סליחה, מתוקה. אני לא רוצה להיות גסת רוח אבל אני בקושי יכולה לטפל בעצמי. מה ציפית שיקרה כשתבואי? שאני אגיד שזה נהדר ונעבור לגור ביחד? שאני אצא מהבית אבות? אני לא מכירה אותך ואת לא מכירה אותי ובואי נשאיר את זה ככה" אני לא עונה לה ובורחת מהבית אבות.

אני צריכה להילחם, אני יודעת. אני צריכה להגיד לה שמגיע לי שקרוב משפחה יגדל אותי ושבאתי ממעון נוראי ושהלכתי חצי יום ומגיע לי לדבר איתה ולדעת מי ההורים שלי שהביאו אותי בגיל שמונה לשם. אבל אני לא עושה את זה ואין לי מושג למה.

אני ממשיכה לרוץ וכשהשומר מבחין בי וצועק "הכל בסדר?" אני עונה לו "למה שהכל יהיה בסדר" וממשיכה לרוץ למרות שנגמר לי האוויר.

אני לבד עוד פעם. אני יודעת שאני אמורה להתרגל לזה אבל זה כואב כל פעם מחדש, התחושה הזאת שאף אחד לא באמת רוצה אותי, התחושה שאני כל כך קלה לויתור. מה אני אעשה עם כל הלבד הזה? לאן אני אלך עכשיו?

אני מתיישבת בספסל ומוציאה את שק השינה ואת הקרקרים שהבאתי איתי. אני מכרסמת אותם בלי רעב ומחכה שמשוהו יקרה. שכמו בסרטים גבר עשיר יראה אותי ויחליט שמגיעה לי משפחה. שעה עוברת ואף אחד לא מעיף מבט. ואני נשארת לבד, מחכה.

בבית//הודו

אני חוזרת הביתה.באוטובוס קטן ומחניק עם אנשים שבוהים בי,עם נוף שמשתנה כל הזמן משדות ירוקים לשכונות עוני ועוד פעם לשדות ויערות יפים.אבל זה בית.לא משנה כמה זמן אני אנסה להתכחש אליו.איתן מחזיק ביד שלי ומנשק אותה,אחר כך משחק בטבעת וקורץ לי."אני אוהב אותך,את יודעת את זה?" אני מהנהנת לו.הוא שואל אותי אם אני בסדר,"בטח,אני פשוט עייפה" אני אומרת לו.

"גם אני,תעירי אותי כשנגיע לתחנה שלך,בסדר?" אני מהנהנת ונותנת לו להירדם על הכתף שלי. אני מנשקת אותו על המצח,"אתה תיקנת לי את הנשמה,איך אני לא אוהב אותך?" הוא צוחק ומלטף לי את היד.

הבגדים הרפויים והצבעוניים שלי משתקפים במראה שמעל הנהג,גם הראסטות והפנים העייפות שנטולות מאיפור והקיטבג הענק.אנחנו נוף כל כך חריג באוטובוס האפור הזה שמלא בעיקר בתלמידים וסבתות.לא הייתי מזהה את עצמי לפני שנה,אם הבן אדם שהייתי לפני הודו היה יושב מולי היום כנראה לא היינו מזהות אחת את השניה.אבל יש לי עכשיו אושר,יציבות.אני אמורה להיות מאושרת שיש לי קרקע יציבה סוף סוף.

אני מסתכלת על טבעת האודם היפה שאיתן הביא לי עוד כשהיינו בהודו, ממש מול הדירה הקטנה שגרנו בה שנתיים שלמות, התקופה הכי ארוכה שהייתי עם מישהו, הזמן הכי ארוך שהתמסרתי למישהו. היינו מול הדוכן של המלאי קופתה, המוכר הסתכל עלינו וחיך, ככה עשו גם כל הילדים בשכונה (השכונה הייתה מלאת ילדים, קטנים וגדולים, כל אחד מיוחד יותר מהשני) הוא כרע על הברך שלו והתחיל בנאום המוכר שכולם אומרים בסרטים "נטע, אני מכיר אותך כל כך הרבה זמן. אני לא יכול לדמיין יום בלעדייך בחיים שלי ואני לא רוצה לדמיין חיים בלעדייך. את תרצי להתחתן איתי?" מיד הסכמתי, זה בא לי ברפלקס כמעט. פשוט הנהנתי כי ידעת שזה המסלול. ככה החיים יראו מעכשיו. אני אהנה והוא יבין שאני מסכימה ואחר כך הוא ישמח וירימ אותי באוויר וינשק אותי.

מאוחר יותר נתחיל לדבר על חתונה ועל זה שצריך לחזור לארץ ולספר לכולם. אני אתקשר מיד לאבא שלי ולאמא והיא תשמח, הם יתקשרו לדודים וכל המשפחה תהיה בהלם שמצאתי מישהו ועוד בהודו! במקום הזה שהם חשבו שמכיל רק פרות ומחלות וסמים. איך הם היו מנחשים שאני אתחתן ועוד בגיל כל כך צעיר? ואני מאושרת. בטח שכן. אני לא אמורה להרגיש את השמחה

הזאת בכל הגוף? מעקצצת? אני לא אמורה להרגיש את הדחף לרקוד ולשמוח כי הבחור היפה הזה שהכרתי בצפון הודו בטיול שלא חשבתי שאני אחזור ממנו אף פעם הציע לי להיות שלו לנצח? אולי זה הג'ט לג.

אולי ההחלטה לחזור מיד לארץ בתוך שבוע הייתה טעות אבל אני צריכה לעמוד בקצב שלו. האוטובוס עוצר בקיבוץ ואנחנו יוצאים. הנוף הזה שהיה מוכר פעם מרגיש שונה כל כך. כאילו אני לא מכירה אותו יותר. "וואו, בחיים לא הייתי מנחש שגדלת במקום כזה" הוא מתייחס לקיבוץ הקטן שגדלתי בו שכל כך שונה ממני ומהאופי המוחצן שהצגתי בפני האנשים בהודו ובבן אדם המוחצן שאיתן התאהב בו. "כן...וולקאם" אני מחייכת ומביאה לו נשיקה.

אנחנו הולכים יד ביד ואני רואה פרצוף מוכר "וואו, כמה שהשתנת" עוצר אותי עודד, בחור שלמד איתי באותה שכבה. "וואו עודד, התגעגעתי אלייך" אני אומרת לו ומשקרת כי הקרבה היחידה שהייתה בינינו היא רק כמה מסיבות שהלכנו אליהן ביחד, באוטובוס ענק שלוקח עוד חמישים אנשים שרק רוצים לברוח מהמחנק של הקיבוץ. אבל זה מה שעושים כשרואים בן אדם מוכר, לא? אני מציגה לו את איתן והוא רואה את הטבעת שלי ומרים

גבה "אתם...?" איתן מהנהן בגאווה "כן" הוא עונה לו, ואני מחייכת כי אני מרגישה שאין לי יותר מזה כדי לענות לו.

"איך איתך? את נראית כל כך שונה" הוא שואל, "אנחנו חייבים להיפגש בהזדמנות ואני אספר לך הכל אבל אני כל כך עייפה עכשיו, רק ירדנו מהמטוס. ניפגש?" אני עונה לו ועודד מהנהן ומחבק אותי לשלום.

אני איתן ממשיכים ללכת, עדיין יד ביד. עד שאנחנו מגיעים לבית של ההורים שלי כבר רועד ל כל הגוף מהתרגשות ופחד. אני לא יודעת אפילו ממה. זה הרי בית. הדבר הכי בסיסי שבן אדם צריך לרצות. זה אמור להיות באיזה אינסטינקט חייתי, כמו איזה אריה שרוצה לחזור לשבט שלו, ככה אני צריכה להרגיש.

"אתה מתרגש לראות אותם?" אני מסיחה את עצמי מהפחד ואיתן עונה לי, "אין לך מושג כמה חיכיתי לזה, ידעתי מהרגע הראשון שאנחנו נגיע לרגע הזה" ועוד נשיקה בלחי, ואחר כך עוד נשיקה על השפתיים מהבחור היפה הזה שנקרא בעלי, משבוע שעבר. עדיין לא נתפס.

אמא שלי מחכה לזה, התקשרתי אליה. אבל עדיין דופק לי הלב כל כך חזק שגם איתן שומע אותו ודופק על הדלת במקומי. אמא שלי, אישה בת שישים עם שיער אדום יפה שירשתי ממנה ואלפי קמטי עישון על הפנים ושמלה

ארוכה ושחורה, פותחת את הדלת וכמעט בוכה שהיא רואה אותי.

מיד היא מושכת אותי לחיבוק ארוך שגם אני בוכה בו. ואנחנו כל כך לא משפחה כזאת, שמחבקת ונוגעת בכל הזדמנות. אפילו לפני הטיסה לא התחבקנו כמעט. "אהובה שלי" היא לוחשת לי באוזן. "אמא, כל כך התגעגעת". כשאנחנו מתנתקות מהחיבוק היא מביאה גם לאיתן חיבוק חם. "היא כאן?" אני שואלת אותה והיא מנדנדת את הראש לשלילה. הוא מביא לה את המתנה שקנינו לה בהודו, גופייה של מותג הודי בשם דיוויה. היא מודה לו ומזמינה אותנו פנימה. אבא שלי, שהשיער האפיר עליו, חייך אל שנינו וחיבק אותי. אחר כך לחץ לאיתן את היד ובירך אותנו על האירוסים. כל הזמן הזה הסתכלתי על הדירה, כאילו אני מחכה שמיכאלה תצא מאיזו דלת ותבקש ממני כסף.

ישבנו במטבח ארבעתנו ודיברנו, הראנו להם תמונות בהודו וסיפרנו איך הכרנו במסיבה בגוג'אראט כשגיליתי שהשותף שהכרתי באינטרנט שהיה אמור להעביר איתי חודשיים השתכר ונסע לאזור אחר לגמרי על איזה אוטובוס מפוקפק. נכנסתי לפאניקה כי הוא היה טיפוס כל כך לא שפוי שפחדתי שהוא לא יחזור וישאיר אותי

לבד. איתן ראה אותי וניגש לדבר איתי ישר ולא עזב אותי גם כשלא הצלחנו להשיג את השותף שלי, גם כשאחר כך גיליתי שהוא באמת עזב את גוג'אראט ולא ידענו איפה הוא איתן הרגיע אותי, לאורך כל הזמן.

צחקנו והכל באמת נראה כל כך שמח כלפי חוץ והרגשתי את השמחה מעקצצת. זה קורה. מה שתמיד רציתי, משפחה טובה ושמחה ובעל וחיים מעניינים. אנחנו ממשיכים לדבר ולצחוק ולהראות תמונות שונות. ופתאום הכל זז בהילוך מהיר.

הדלת נפתחת בבעיטה ומיכאלה צועקת "מה אתם אוכלים?!" ואני יודעת שהיא עוד פעם בקריז, והיא עוד פעם רעבה כמו בכל פעם שהגוף שלה מתנקה מחדש מהרואין. איתן לא מבין בכלל מה קורה ומי זאת האישה המבוגרת שהגיעה כבר לגיל שלושים ונודדת בין מוסדות גמילה כל הזמן. "מיכאלה, מה את עושה כאן?" אבא צועק עליה. היא נראית זוועה, הפנים שלה מלאות פצעים והיא רזתה עוד יותר מאז הפעם האחרונה שראיתי אותה.

"אבא אתה אמור לאהוב אותי ולהגיד לי שאני יכולה להישאר כאן!" היא מתחילה לבכות ואני מצטערת שאיתן צריך לראות את זה לפני שדיברנו עליה "אמא", היא

ממשיכה "למה את שותקת? למה כל הזמן פאקינג שותקת?" היא סובלת מהזיות עוד פעם.

מיכאלה ניגשת למקרר ופותחת אותו, מוציאת כל דבר. מסירים עם תבשילים ועד גבינה צהובה וקטשופ ובקבוקי חלב. הכל היא מעמיסה בערימה על הזרועות הכחולות שלה. אני רואה את חגי, שכנראה נמצא גם בקריז מחכה לה באוטו בחוץ. כל כך כבד לה והיא מתקדמת בקצב של צב. אני ואבא ואמא ואיתן פשוט בוהים בשקט במחזה הזה. אף אחד לא קם לעזור לה או לדבר איתה. היא אפילו לא שמה לב שאני בחדר, אחותה שהיא לא ראתה כבר שנתיים.

אחרי שהיא סוף סוף נכנסת למכונית וחגי מתניע אותה משתרר שקט בכל החדר, כמעט רוגע. הייתי רוצה שהשקט הזה לא ייגמר ולא נצטרך להסביר לאיתן על מיכאלה. אמא היא הראשונה שמתחילה לדבר, "נטע דיברה איתך על אחותה?" היא שאלה. "לא" הוא ענה לה.

"היא בן אדם חולה וזה הדבר הראשון שאתה צריך לדעת. אבל היא כל כך הרבה יותר מהמחלה שלה, היא מציירת, היא שרה מדהים, היא הייתה רקדנית רוב התיכון. היא תבוא לכאן עוד פעם. יהיו מקרים שננסה לעצור אותה ולהחזיר אותה למכון גמילה. פעם היו

אוסרים עליה לצאת, היום מבינים שזה חסר
משמעות, להמשיך?" איתן הנהן.

"היא השתמשה פעם ראשונה בגיל שמונה עשרה, כשאני
הייתי בת עשר. היא הייתה הבחורה הכי יפה בבית הספר
ולא הבנתי את הרצון הזה לברוח כשיש לה חיים כאלו
מושלמים, וכזה חבר יפה וחברות מדהימות ומשפחה
אוהבת. אתה ראית את הבחור במכונית? זה חגי. החבר
שלה בשמונה השנים האחרונות. הם זוג מכורים ידוע
בקיבוץ. למען האמת, גם אנחנו משפחה ידועה בקיבוץ
מאז ההשתוללויות של מיכאלה. כולם יודעים שאסור
לגעת בה כשהיא בקריז. מה שראית עכשיו היה מתון
יחסית כי היא מתנקה" אמרתי ואיתן החזיק את היד
שלי, ליטף אותה ושיחק בטבעת, "זה מספיק?"
שאלתי. הוא הנהן.

אחר כך אמא ואבא הסבירו לו את הסיפור המלא
ששמעתי כל כך הרבה פעמים. נפרדנו מההורים והם
הביאו לנו קופסת עוגיות לדרך. כל הדרך חזרה באוטובוס
היינו שקטים "זה כל כך מוזר... הייתי בטוח שאתם
מאושרים" הוא הסתכל עליי וידעתי שהוא לא יעזוב אותי
בחיים בגלל דבר כזה, אני באמת צריכה להתחיל להרגיש
שאני ברת מזל, "אנחנו מאושרים, פשוט לפעמים אין

יציבות.אתה מבין? תדמיין בית.בבית אתה תמיד עומד
על רצפה,זה הדבר שאתה הכי בטוח בו,זה מה
שהרגשנו כשהיא היתה חוזרת למוסד או מבטיחה שהיא
לא תשתמש יותר אף פעם.עכשיו תחליף את הרצפה
בנייר, פתאום אתה נופל מכל משב רוח. ככה הרגשנו
כשהיא הייתה בנסיגה.זה לא משנה שום דבר באושר
שלנו או באהבה שלנו כלפיה" אני מנסה להסביר לאיתן
את התחושה הזאת בצורה הכי טובה.

הוא מהנהן ושואל עוד שאלות על מיכאלה בלי לפחד
מהתשובות שלי.שנינו עייפים והוא מוציא אוזניות ושואל
אותי איזה מוזיקה היינו שומעות ביחד.אני מפעילה את
האייפוד שלי ושמה שירים של ג'וני קאש.אנחנו שומעים
אותו שר על ים של שברון לב.אני נזכרת ברגע אחד לפני
עשר שנים שבו אני ומיכאלה שרנו בקול במכונית של
ההורים בדרך לצפון,למוסד גמילה הראשון שלה.באמת
חשבתי שהיא תשתפר אחרי הפעם הזאת.ולרגע אחד
הוא באמת מצליח להבין מה הרגשתי.

מיתר//המוזיקה של בית החולים

הכל ביחד גורם לו לבכות. זאת הגיטרה שהוא פורט עליה, זה המבט העצוב הזה, כמו חיה ששכחה כמה היא חזקה. פעם הוא חשב שלכל מיתר שהוא פורט עליו יש רגשות וחרטה שמדברים עליה. כל מיתר שהוא פורט עליו הוא רגע והחמצה. השירים שהוא שר הם עליהם, הם בוודאי כתובים רק עליהם.

הוא בטוח שהיא לא מרגישה שום כאב עכשיו. על המיטה המכוערת שלא מורידה אפילו גרם מהיופי שלה, שהעיף אותו למעלה בכל פעם שהוא היה מסתכל עליה.

היא ישנה עכשיו ואולי בעצם ישנה לנצח. הרופאים לא יודעים איך להעריך את הזמן שנשאר לה עד שהם מנתקים אותה מהמכונות שמסתירות את הפנים היפות האלה שהיו שרות איתו פעם בתיאום. הדבר המתבקש ממנו לחשוב הוא שהיא נראית שלוה ככה אבל היא נראתה סובלת מהשכיבה התמידית והארוכה הזאת על המיטה.

הא גם מנסה לשיר בשבילה, בתקווה הנואשת הזאת שבסוף הכל מסתדר כמו בסרטים. שהוא לא סתם עוד

ילד מאוהב שהאהבה הראשונה שלו שוכבת בבית חולים.

"בבקשה אל תהפכי אותי לבחור הזה שאיבד את כל מה שיש לו. את יודעת שאם תלכי כל מה שיש לי ילך. את לא מכירה אותי?" הוא שר את התפקיד שלה בקול שקט. אבל החיים הם לא סרט שמעוצב כדי להבטיח לו את סוף מושלם. צלילי הגיטרה נפסקים והוא שולח יד ללטף אותה. הוא לא יכול להרגיש אותה, היא לא קיימת בכלל. הוא קם והחדר ריק.

עוד חלום על ביקור של מוזיקה בבית חולים עבר והפעם בשלווה יחסית. לפחות הוא לא שובר את הגיטרה בבית החולים כמו בשאר הפעמים.

בידיעה מוחלטת שלא יצליח להירדם עוד פעם הוא מתהלך בבית שבו כל המיטות עדיין ריקות. היא נעלמה מהחיים שלו כשהרופאים החליטו לנתק אותה מהמכונות ולהעלים את הפנים היפות שהיו שרות איתו פעם בתיאום. הוא מוציא את הגיטרה והפעם היא אמיתית, הוא יכול לגעת בה ולהרגיש את הפצעים המוכרים על כפות הידיים שלו כשהוא מנגן עליה, הם מנחמים. הפצעים הם סוג של סמל לדבר הקבוע הזה בחיים שלו, הנגינה. הגיטרה תיעלם רק אם יהרוס אותה והוא לא מתכוון לעשות מעשה כזה אף פעם.

פעם היא הייתה מחכה לו, אוהבת אותו בלי תנאים, מנגנת
איתו. היא הייתה כמו גשם שבא לשטוף את הבדידות
שלו.

אבל הוא מנגן ומנגן עד שהפצעים נפתחים מחדש
ומדממים על המיתרים. הוא נרגע ככה.
רק כשהפצעים מדממים מחדש אצלו הוא יכול סוף סוף
להירדם כמו פעם, לפני שהיא הלכה.

טיפה של אור//התרופות של ניקי

1.

אני לא יודעת מאיפה להתחיל.

אולי מזה שאני בחורה מיוחדת.

אני שומעת את זה כל הזמן, מכל כך הרבה בחורים שונים. הם תמיד מבוגרים יותר ממני והם אומרים שאני מיוחדת ושונה וכל כך בוגרת. אחר כך הם מוסיפים שלמרות שאני כל כך מיוחדת זה לא ימשיך בינינו כי אני צעירה מדי

אחר כך אני בוכה (לא מול הבחורים) וחוזרת הביתה בשעה חשוכה ונכנסת למטבח בלי להדליק את האור. יש קרקוש כל כך חזק בלב וקרקוש עוד יותר חזק בבטן. כדי להרגיע את שניהם אני מוציאה את צנצנת הנוטלה ומסיימת כפית אחרי כפית את הממרח, בלי לחם אפילו.

בבוקר, האסלה מסריחה מקיא והאצבעות כואבות והלב עדיין מקרקש. אבל בדרך כלל לא תראו את הכאב הזה בלב ובאצבעות. הסביבה הטבעית שלי כוללת חבורה של אנשים מדהימים שבאמת אכפת להם ממני.

אנחנו נמצאים בפארק בכל סוף שבוע, יושבים על הספסלים ושרים. בועז תמיד מביא גיטרה ומנגן לנו. אנחנו ממשיכים לשיר עד הבוקר וזה משכיח ממני את הכל, אני יכולה לחיות לנצח ברגעים כאלה. עכשיו לילה והוא עובר לאט. פנסי הרחוב עוד לא נדלקו אז האור היחיד שיש לנו הוא הסיגריה הדלוקה של רומי והיא משחקת איתה ומניפה אותה באוויר כמו משוגעת. בועז מחבק אותי מאחורה ומראה לי כדור לבן שנח על הלשון שלו, "להעביר לך?", הוא מחייך אליי והחיוך שלו רחב ומדהים, "אידיוט" אני אומרת לו ומסתובבת אליו, "באמת, רוצה אחד?" הוא מוציא עוד כדור מכיס הג'ינס שלו. אני לוקחת את הכדור ובולעת אותו עם המים החמימים מהבקבוק של בועז. כולם גם לוקחים את הכדור. אנחנו ממשיכים לנגן בינתיים, בועז מנגן את האקורדים של "Lucy in the sky with diamonds" ויש צעקות ובלגאן מטורף כי אנחנו כל כך אוהבים את השיר הזה.

2.

כל הצבעים מתנגשים לי מול העיניים, זה כמו קשת שנמסה לי והדבר הכי מצחיק הוא שאני לא צריכה אפילו לעצום את העיניים.

אנחנו רוקדים בפארק לצלילי המוזיקה שבועז פורט על
הגיטרה שלו. והוא כל כך יפה כשהוא מאושר ככה, אני לא
רואה אותו מאושר כמעט בכלל. "אתה מאושר לי מדי" אני
מתקרבת אליו, "אני מאושר רק כי את כל כך יפה. אני כל
כך אוהב אותך", הוא מוריד את הגיטרה וכולם כועסים
עלינו, אבל הוא נצמד אליי ומנשק אותי וזה מרפא משהו
בפנים. מתקן אותי אפילו, מזכיר לי שאני לא מקרה
אבוד. הוא מחבק אותי ומחזיק אותי. עכשיו ג'וני מנגן את
wish you were here ואני נשכבים על הדשא והוא
מחזיק אותי ואני מרגישה מדהימה רק כי הוא בוחר
לחבק אותי ולאהוב אותי ולא בורח כמו כולם
ואני כל כך מפחדת לעשות משהו לא בסדר שיגרום לו
ללכת.

הוא לא ילך, נכון? אני מיוחדת, זה מה שכולם אומרים כל
הזמן.

אני עוצמת עיניים ומפסיקה לחשוב כל כך הרבה, רק
מקשיבה לפעימות הלב הקצובות שלו וזאת המוזיקה הכי
מרגיעה שקיימת "את יודעת", הוא אומר לי, "יש לי
תיאוריה שאני קורא לה תיאוריית הטיפה של אור. והיא
אומרת שאך ורק אם את פותחת את הלב שלך ומכניסה
אפילו טיפה אחת קטנה של אור זה משפר את המצב
שלך. אפילו השיפור הכי קטן יכול להוביל למשהו מדהים."

הוא מביט בי ואנחנו צוחקים, "עזבי, סתם שטויות. בטח לא הבנת בכלל" הוא משפיל את המבט שלו למטה. "בטח שהבנתי" אני אומרת וחוזרת להקשיב לפעילות הלב שלו.

3.

הוא מלטף אותי כבר שעתיים ומקשיב לסיפור על הפעם הראשונה שהקאתי באופן מכוון. על בית הספר היסודי, על המכות, על השנאה העצמית. הכל יוצא ממני בלי שליטה. הוא מהנהן ומבין אותי, באמת מבין. לכולם נמאס לשבת על הדשא אז אנחנו הולכים לאכול פיצה. המסע למסעדה נראה אינסופי, הרגליים שלי מותשות גם כשבועז מחזיק אותי לפעמים. הריח והחום של המסעדה מתנגשים בי ואני מריחה ריח טוב וחם של בצק שמרים. כמה זמן לא אכלתי? הבטן שלי ריקה. אני לא מצליחה להגיד למלצר מה שאני רוצה מרוב פיזור. נראה שאף אחד לא יכול. מה בועז הביא לנו? אני זוכרת שמושלש פיצה הוא 250 קלוריות, שום חומר כימי לא יטשטש לי את זה. ואני אדע לחשב כמה קלוריות יש בכל מאכל ואיך לשרוף אותם. זה חלק מהבעיה. "פיצה עם טונה בבקשה" אני אומרת למלצר בהברות חלשות ומיד מתחרטת. איפה השירותים? אני מסתכלת

ולא מצליחה לקום כדי לבדוק. השמש כבר זורחת. כמה
זמן היינו ערים? איבדתי את תחושת הזמן לגמרי.
"אני מרגישה כאילו נדרסתי" רומי לוחשת לי ושמה את
הראש שלה על הכתף שלי.

4.

אני מדמיינת מקרה בו המלצר לוקח את ההזמנה של
הפיצה שלי ובטעות מפיל אותה על הרצפה והפיצה
מתמלאת בלכלוך ואבק, כל הגבינה מתכסה בעובש
והמנה חוזרת למטבח. אני אשב על השולחן ואשתה מים
קרים בזמן שכולם אוכלים את הפיצות.
אבל הפיצה מגיעה ואני לא חושבת על כלום. רק על הריח
המדהים הזה. אני מכניסה חתיכה לפה ומסיימת אותה
בכמה ביסים

ועוד אחת .

ועוד אחת.

ועוד אחת.

כל מגש הפיצה האישית שלי ריק.
אני מרגשה חלשה. אני יכולה לראות את הפיצה נכנסת
לבטן שלי ומזהמת את כל מה שעבדתי עליו
והכל בגלל שקשה לי לשלוט בעצמי.
כל העצמות שעבדתי קשה על בליטתן יעלמו לי.
בקרוב כולם ירצו לשמור ממני מרחק

ואני ארצה גם אבל אני אצטרך לחיות עם עצמי יום-יום.
"אני יוצאת רגע" אני מודיעה לכולם ובורחת החוצה עם
התיק.

5.

הנה, הדשא הירוק מוכתם בקיא הדוחה שלי
הנה, הריח המגעיל
הנה, הרעד הזה והדמעות החמות
כל החולשה הזאת מוצגת לפני על הדשא.
הרגע הזה שאחרי, מרגיש לי נקי.
למרות שאני יודעת שאני אתחרט על הכל ואשנא את
עצמי על עצם האכילה אני אוהבת את הדקות שאחרי
ההקאה, אני מרגישה מטוהרת.
אבל אחרי ההרגשה הזאת מגיע רגע שאני נגעלת
מעצמי, על כל מה שאני עושה לגוף שלי.
אז אני בורחת מהקיא ומהדשא, רק רוצה לחרוט על
הגוף שלי איזה סמל שיגרום לי להיות חזקה למרות
שנראה שבמצב הנוכחי אפילו אני לא אוכל לעזור לעצמי.
אני נכנסת למכון קעקועים, מסתכלת על הדוגמאות
וסופרת את הכסף שנשאר לי בארנק.
המקעקע נחמד, שואל אותי בת כמה אני ומסביר לי על
מגוון הקעקועים שהם עושים כאן.

אני מבקשת ממנו מסטיק, להעביר את הריח המגעיל
בפה והוא מביא לי ומפעיל את המחט החשמלית.

6.

לא עשיתי את הקעקוע.

ברחתי כמו ילדה מהמכון ברגע שהוא התקרב אליי עם
המחט שהפחידה אותי. כנראה שאני לא אחרוט על העור
כיתובים כמו hope כי אני עדיין לא מרגישה שיש לי
תקווה. אני לא יודעת אם אני אספר למישהו על מה
שעובר עליי.

בינתיים העובדה שבועז יודע על זה מספיקה לי, מרגיעה
אותי העובדה שיש מי שיודע.

אני מתקשרת אליו, כשהוא עונה הוא מתחיל ישר לשאול
לאן הלכתי. אני מסבירה לו בכנות שהקאתי ואחר כך
רציתי לעשות קעקוע והשתפנתי.
הוא צוחק ואומר שאני משוגעת.

אני מסכימה איתו אומרת לו שהוא חזיר חסר רגישות.
אחר כך אני אומרת לו לבוא לכניסה שממול המכון ותוך
עשר דקות אני רואה אותו, נראה בדיוק כמו שהוא היה
אתמול. עם האושר בעיניים.
הוא מתקרב ומחבק אותי.

ואני חושבת כל הזמן על תיאוריית "טיפת האור" שהוא
אמר לי אתמול ומנסה לא לחשוב על זה שהוא יכול
להיות התרופה שתרפא אותי.

מתנות//הליכה מחוץ לחושך

"אבא קום"

אלמה מרקידה ארנב לבן מולי. היא שרה לי אבא קום עם הלחן של איזה שיר שהיא שמעה אתמול בטלוויזיה. החדר חשוך מדי ואני בלי משקפיים אבל אני רואה שהיא מחייכת אליי, היא עדיין זוכרת שאני אבא שלה ואני צריך לקום. אפילו אשתי כבר לא מעירה אותי בבוקר כי היא יודעת שאני חסר תקנה. ופתאום אני כל כך מרחם עליה. למה היא צריכה לגדול עם אבא כמוני?

בהתקף אנרגיה שלא ידעתי שיש לי קמתי מהמיטה. התחושה של התעוררות אחרי כמעט יומיים של שינה חלקית מרגיש לי כל כך לא טבעי, אבל אלמה כבר מסתכלת עלי בעיניים האפורות שלה ואני חייב לקום בשבילה "אבא קום! אבא קום!" היא מדברת קודם לבובה, ואחר כך אליי. "בוקר טוב מר ארנב, בוקר טוב אלמה" אני מדבר אליהם בטון הכי עליז שאני יכולה למצוא. "איך אתם מרגישים היום?" אני נשמע כמו דמות מצוירת שעישנה חצי חפיסת סיגריות. אלמה מסתכלת עלי כאילו נפלתי מהירח, בהלם כנראה מהעובדה שקמתי מהמיטה בכלל.

"אבא אני רעבה ואמא לא השאירה לי משהו לאכול" היד שלי כאילו נשלחה באופן טבעי לפלאפון כדי לשלוח למירי אס אמ אס זועם על זה שהיא שוכחת להאכיל את הבת שלה. אבל בחצי ההודעה פתאום אני מבין שבשבועיים האחרונים היא הייתה היחידה שטיפלה בבת שלה. היא קמה כל בוקר בשש וחצי והכינה לה את החביתה שהיא אוהבת ושלחה אותה לגן ואחר הלכה למשרד וסבלה את הבוס המנופח שלה. אני לא יכול להרשות לעצמי לכעוס עליה. "אלמה,מה את הכי הכי רוצה לאכול עכשיו בעולם???" "אנניי רוצצההה פננקייקיייםם" בתוך שעה וחצי שמתוכה לקח לי כעשרים דקות דקות להשתלט על הרעידות שהתרופות גורמות לי אלמה ואני (והארנב) אכלנו ארוחת בוקר שרק במהלכה הבנתי כמה רעב הייתי. אלמה התלבשה בעצמה וסידרה לעצמה את השיער במהירות ולקחתי אותה לגן.

אני ואלמה חזרנו מהגן וההתרגשות של הבוקר התחלפה לבהלה. היא הסתכלה עליי כאילו יכולתי להישבר בכל רגע והחזיקה לי את היד כאילו אני עומד לברוח. אחרי תקופות של דיכאון אני מרגיש צורך מוגזם להראות לה שאני אוהב אותה ושבאמת אכפת לי ממנה,ושאני לא אבא כזה מזעזע שיכול לשכוח מהמשפחה שלו למשך שבועיים שלמים ולהתחפר במיטה.

"אלמה מתוקה?" שאלתי אותה "מה?" הצבעתי לעבר חנות הצעצועים שהייתה שם. זאת הייתה ממש חנות ישנה של פעם, עם חלון ראווה קטן מזכוכית ובובה שעומדת מולו, וגמדים קטנים של דיסני מסביבה, וצעצועים יפים וחדשים. "את אוהבת את הבובות שם?" "בטח!". הגענו לפתח חנות הראווה והסתכלנו בשקט על הצעצועים.

אני נזכר שהדירה הבוקר נראתה כל כך מוזנחת. למירי הרי אין זמן לנקות ועוזרת במצב הכלכלי שלנו לא בא בכלל בחשבון. מה אלמה עושה כל היום בכלל? לא קנינו לה שום דבר חדש כבר שנה והצעצוע היחיד שיש לה הוא הארנב.

"אבא..אני יכולה אותה?" היא הצביעה דווקא על הבובה הקטנה, המוזרה שבצד של חלון הראווה. לקחו לי כמה שניות כדי לזהות אותה. הנהנתי אליה וחייכתי. מיד נכנסנו לחנות והצבעתי גם על בובה של ארנבת לבנה "אולי למר ארנב יהיו עוד חברים?" היא צחקה והוספתי את הארנבת לסל הקניות. אלמה בחנה פאזל של חווה ובלי לחשוב הוספתי גם אותו לסלסילה, ובכל פריט שהוספתי הרגשתי שאני מקל עליה קצת. כל פעם שהסלסילה התמלאה הרגשתי בן אדם יותר טוב.

ואולי זה הצעד הראשון, בטח כשנחזור הביתה נתחיל לשחק עם הצעצועים החדשים, ואני אהיה אבא חדש, אבא שמכין פנקייקים. אני אהיה גם בעל חדש ומירי ואני נחזור לצאת לארוחות בוקר אצל חברים והיא תתגאה איך הבעל שלה חזר לשחק יפה עם אלמה ואיך הם מרכיבים פאזלים ביחד. אני גם אבשל! ולא אכפת לי אם המטבח ישרף כי אני אתאמן על זה כל כך הרבה שמירי ואלמה פשוט יצחקו על האבא המרושל הזה. הבית יחזור להיות כמו פעם, מצוחצח. כשאני ומירי רק עברנו הייתי מנקה כל שבוע ביסודיות את הדירה.

כן! ואני אפסיק לקחת תרופות! ואני לא אירדם שלוש פעמים ביום! בימי שבת אני אלך לים ביפו ואבלה שם כל היום עם חברים ובערב נלך למסעדת דגים.

ובטח כשאפסיק לקחת תרופות אני אהיה כשיר לחזור לעבודה! וסוף סוף המצב בבנק יראה יותר טוב! לאט לאט הם ישכחו בכלל מי זה הבן אדם הזה שפעם היה ישן ומעשן כל היום. לאט לאט אני הולך להפוך לגרסא היותר טובה של עצמי!

אני ואלמה יוצאים מהחנות, מתפקעים מצחוק כשאני מחקה את המוכרת הזקנה, כל אחד מחזיק שתי שקיות

מתפקעות מצעצועים בידיים. השמש חמה ואני שם לב
שהקיץ הגיע.

כה ציפיתי ליום והגיע//הגג הכי עצוב בניו יורק

הנה, ההרגשה הזאת בבטן שלו שאומרת שעוד שניה
הכל יתהפך עליו

הפחד הזה לאבד שליטה שמשתק אותו.

הגג לא גבוה במיוחד אבל הוא מאפשר לו להשקיף על
כל השכונה המוזרה, להסתכל על האנשים שנמצאים
בה. השיניים שלו רועדות מקור אבל אין לו כוח להביא
מעיל כי הוא יעיר את השותפה שתסתכל עליו במבט
השיפוטי שלה ותשאל למה הוא ער בשעה כזאת.
השיניים רועדות והמוח שלו מריץ את כל מה שקרה לו
היום. אם היו עושים את תחרות האופטימיסט של ניו יורק
הוא היה מנצח במקום ראשון, באמת. אל תשפטו אותו רק
כי הוא יושב על הגג וחושב עד כמה זה יכאב אם
יקפוץ. הוא תמיד הבחור הזה שמחזיק לאנשים את היד
ומביא להם כתף לבכות עליה. אבל זה מה שעצוב
במקרה הזה, אין לו שום כתף שתקבל בהכנעה את
הדמעות שלו.

כמה הוא רצה שהיום יהיה יום טוב.

הוא יורד מהגג ונכנס הבית כבר לא מזיז לו שהשותפה
שלו תקום.

הוא מוריד את הבגדים וממשש את הצלקות והפצעים בכל הגוף שלו שנגרמו כשרקד כל החודש. פותח את ברז המים הרותחים ונתן לאדים לעשות את שלהם, בזמן שאין לו כמעט אוויר והוא מרגיש שהם יכולים לשרוף את העצב. זה לפחות מה שסיפרו לו כשהיה קטן. קרצף בחוזקה את העור עד שעורו האדים וכאב. כאילו חושב שיכול למחוק את הסימנים שהריקוד השאיר עליו. פותח את דלת האמבטיה ומתלבש. הצלקות, הן עדיין שם. לא ניתנות לתיקון. הוא נשכב במיטה ומחכה שהבוקר יגיע וימחק את הסימנים, שהשמש תאיר עליו ותכבה את כל הצרות ואת הרגע שהוא ישב על הגג וחשב ברצינות לקפוץ.

אבל זה לא היה הדבר המתבקש לחשוב עליו אחרי היום הזה?

הפנים של הבוחנת שהביעו פליאה אחרי האודישן כשאמר לה שהוא רוקד מגיל חמש וקיבל המלצות רבות להיבחן למוסד הריקוד שלהם. ואחר כך הקפה שהיא סיימה בקוצר רוח לפני שהיא זרקה את הטופס שלו ואמרה שהוא מבזבז את הזמן שלו וכדאי לו לחשוב על מקצוע ריאלי.

כי הוא רק בן עשרים.

והרי כל החיים לפניו.

ובעצם למה ההורים עדיין משלמים על שכר הדירה?
ובעצם למה הוא גר עם שלושה שותפים שאין לו מושג מי
הם?.

הוא לא נרדם, מתהפך במיטה כבר שעה שלמה.
אז הוא מתעורר עוד פעם, יוצא למרפסת, מעשן, מביט על
השמיים שהשחירו והפכו ללילה.

כל כך ציפה ליום הזה ודווקא כשהוא הגיע האכזבה
משתלטת על כל חלקה במוח שלו.

עצוב, שהוא סתם עוד בן אדם שיכל להיות מישהו, משהו.
רקדן בלהקת מחול מודרני בניו יורק, תתארו שהוא אומר
את זה לדייטים שלו במסעדות המשעממות האלה שהוא
לוקח אותן אליהן בלואר איסט סייד. הן יתרשמו מזה, לא?
"וואו, רקדן, כל כך לא שגרת!" הן היו אומרות לו מיד
לפני שהפסטה הייתה מגיעה.

עצוב שהגיע לניו יורק כי חשב שהוא יכול לברוח
מהשגרה. אבל הוא יישאר כל הלילה על המרפסת. ימשיך
לעשן עד שהקופסא תתרוקן וימשיך לחפור לעצמו בראש
על כל הדרכים בהן יכל להצליח.

זאת הרי עוד דרך להתחמק ממה שבאמת חשוב.

המון אנשים//ריקנות

"הייתי צריך לספר לה סיפורים אחרים לפני השינה" ארז אומר אחרי שהוא מסיים להקריא את הסיפור הכתב ולוקח עוד כוס של מיץ מקנקן הפלסטיק. הוא נהיה מאוד צמא כשהוא מתחיל לבכות. "הייתי צריך להגיד לה שיש אנשים רעים בעולם הזה ושלא כל נסיך יכול להפוך אותך לנסיכה. למי זה עוזר לשמוע על סינדרלה?" והדמעות נופלות. ממש נופלות מהעיניים שלו, הן לא עוצרות אפילו על האף, מפל ענק של דמעות יוצא מגבר ענק ושרירי בן 35.

איציק המורה שמעביר את הסדנא מחייך אליו ואומר בקול רגוע "אל תצטער על שום דבר, אתה לא יכול לשנות את מה שקרה פעם" וכל משתתפי הסדנא מהנהנים ביחד בפנים מבינות למרות שארז הרגיש שהם אף פעם לא באמת יבינו אותו. "איזה סיפור היית מספר לה, למשל?" שואלת אישה עם קול דקיק בקצה השולחן. איציק לא מחכה שהוא יענה ומיד מתחיל לדבר "וואו, איזה רעיון מדהים" כשהוא מתחיל להתלהב אי אפשר לעצור אותו "אני רוצה שבשבוע הבא כל אחד יביא אגדת ילדים שהוא היה רוצה לספר אותה למישהו קרוב או לגרסא הצעירה של עצמו" כל משתתפי הסדנא

מתחילים לדבר ולכתוב ולצעוק ולצחוק וארז, עם כל השרירים המרשימים והמטר תשעים שלו, יושב בשקט, מנגב את שאריות הדמעות ומקנח את האף, קם ויוצא בעדינות מהחדר כי הוא מרגיש שזה יותר מדי בשבילו.

אף אחד לא שם לב אפילו שלפני עשר דקות כולם הקשיבו לו והתרגשו מהסיפור הכל כך עצוב והאמיתי שבא מבחור שבדרך כלל לא מדבר. הוא הרגיש עלוב פתאום שהוא מדבר על המוות של לילה בפני אנשים כל כך זרים.

הוא קונה במכולת בקבוק קטן של מים ומתיישב על הספסל. בזמן שהוא שותה הוא מוציא את המחברת שלו ומתחיל לעבוד על המשימה החודשית שאיציק הביא להם, כי לא משנה כמה הוא לא סובל לדבר על עצמו הוא תמיד יאהב להוציא את כל הרגשות על נייר. הוא באמת אהב את זה, הוא הרגיש שאף אחד לא ישפוט אותו כשהוא יעצב בצורה יפה את המחשבות שלו. אחרי רבע שעה בערך כל משתתפי הסדנא יצאו מהבניין. כמה אפילו באו לארז והחמיאו לו על הסיפור שכתב היום.

כשאיציק יוצא הוא ניגש לארז וטופח לו על הגב "היית מצויין היום, אני מצפה לסיפור שבא מהלב שבוע

הבא. ותזכור, אצלנו לא שופטים אף אחד" הוא חייך אליו
חיוך מזויף, בלי קמטים והלך. בסדנא הזאת הוא היה
אמור להרגיש בנוח, היא נפתחה בשביל אנשים כמוהו
שהחיים מקשים עליהם.

כשהוא חזר הביתה אשתו הייתה במטבח. היא תמיד
במטבח, מרתיחה ומטגנת ומבשלת ולא אוכלת אף אחד
מהם. הרזון שלה מתחיל להדאיג אותו. "כמה את יפה
היום" הוא אומר ומנשק אותה על הלחי. היא בתגובה לא
מורידה את העיניים מהסיר, "ארז, אתה מוכן לרדת
לשכנים מקומה ארבע ולהביא להם את הסיר עם
הדגים? הבטחתי להם אותם משבוע שעבר" הוא רגיל
לזה, הכל בסדר. זאת רק הדרך שלה להתמודד עם
העצב. הוא לוקח את הסיר האדום עם הדגים ויורד
במדרגות לעבר השכנים. הוא דופק על הדלת וילדה
קטנה, בערך בגיל שלילה הייתה אמורה להיות לפני חצי
שנה (ככה הוא מחשב גילאים) פותחת אותה. היא נראית
נחמדה. "אתה בעלה של האישה העצובה עם הדגים?"
היא שואלת בחוסר טאקט של ילדים קטנים, "שירה?!"
אמא שלה צועקת עליה ומיד ניגשת לדלת, "וואו, אני
מצטערת. היא ילדה שמדברת שטויות" היא אומרת
כאילו שאף אחד לא יודע שאשתו עצובה, כאילו שזה
סוד. "זה בסדר" הוא מחייך "באתי להביא לכם את

הדגים" הוא אומר ומגיש לה את הסיר הכבד בעדינות
מסרב לשבת לקפה בנימוס וחוזר לדירה.

שארית היום עוברת עליו בכתיבה, בריצה קצרה בפארק
וניסיון לדבר עם ורד אשתו על כל נושא אפשרי שעולה לו
בראש, רק שתחזור לדבר. הבית מלא באוכל שנשלח מדי
פעם לשכנים ובזרי פרחים שנשלחים מקרובים.

הנה למשל זר ענק של כריזנטמות "חצי שנה עברה מאז
פטירתה של בתכם, חצי שנה בלי השמחה שלילה הפיצה
בלב שלנו. לנצח נזכור אותה", כתוב על הפתק הקטן
שמוצמד לניילון העוטף את הזר. הוא זורק את הזר
לפח. פרחים וברכות לא עוזרים בכלום.

בערב, אחרי שהוא מתקלח, הוא ממשיך לכתוב את
הסיפור שלו ומבין עד כמה זה קשה לתקן את כל
הסיפורים על הנסיכות המסכנות שחיכו כל החיים שלהן
לנסיך מפגר על חמור שיציל אותן.

הוא היה רוצה לכתוב לה על נסיכה שמצילה את עצמה
הוא היה רוצה לכתוב לה על נסיכה שלא עולה על
טרמפים לגן ונהרגת בתאונת דרכים.

אבל כלום לא היה עוזר בכל מקרה. מה הטעם
לכתוב?. הוא הלך לישון וחלם עליה עוד פעם, זה היה

החלום הרגיל. הוא ראה שם אישה חמדה שמכניסה אותה לאוטו שלה ולא סוטה שיכל לאנוס אותה. הוא חלם על איך הן מדברות ומפטפות. היא שואלת אותה למה אבא שלה לא אסף אותה והיא אומרת שהוא מאחר כמו תמיד ואין לה כוח לחכות לו. שתיהן צוחקות.

הוא התעורר מהחלום הזה בבעיטה, אחרי אשתו, כמו תמיד. היא הייתה מתעוררת כל בוקר בשבע כדי להוציא איזה משהו מהמקרר או לבדוק את המצב של התבשילים. הוא ראה שהשעה כבר שתיים עשרה. לא מתאים לו להתעורר בשעה כזאת.

איזה שכנה יושבת עם ורד בסלון ומדברת איתה. היא דיברה, יותר נכון. היא מספרת על הלימודים באוניברסיטה ועל בן הזוג. ורד בתגובה מהנהנת בפרצוף עייף ומציעה עוד עוגה או קפה מדי פעם. אחר כך היא הולכת, "אני תמיד פה" אמרה, וורד חייכה אליה בתגובה. הוא אמר לה בוקר טוב, הביא לה חיבוק ומיהר לצאת מהבית, לא להידבק במצב הרוח שלה עוד פעם. הוא לא רצה שהיא תציע לו עוגה או קפה והם יבלו את הבוקר בשתיקה, כשרק קולות הבליעה והשתייה נשמעים.

הוא יצא להליכה בטיילת. היא הייתה ריקה ורק כמה משפחות היו בחוץ. הוא ראה אישה מבוגרת מנדנדת את

הנכד שלה. הוא זיהה אותו. זה היה חבר של לילה מהגן, הוא תמיד ראה אותה משחקת איתו בקוביות או בחול. האישה נופפה לו, הילד גם. הוא נופף להם בחזרה והמשיך ללכת.

הנה, הדמעות חוזרות עוד פעם. הפעם הן באו לו בהפתעה. הוא לא היה מוכן להן, אבל שהוא ראה את הילד הוא דמיין את לילה ואותו, הוא רואה איך הילד מתבגר ולילה נשאר ילדה בת 5, מפוחדת במכונית.

הוא המשיך לבכות כל ההליכה, גם כשאנשים הסתכלו עליו בעיניים מלאות רחמים הוא המשיך לבכות. כשהוא חזר הביתה ולא רצה להיכנס הוא הוציא את המחברת והמשיך לכתוב.

כל השבוע עבר ככה. הוא היה קם מאוחר, יוצא מהבית לכמה שיותר זמן, מתיישב על המדרגות וכותב. הוא חזר לסדנא עם סיפור מוכן שלקח לו יותר מדי זמן לכתוב, אבל לפחות הוא עמד במשימה עוד פעם וחזר עם סיפור. הסדנא עברה ואיציק הגיע לחלק שכולם מקריאים בתורם את המשימה השבועית "השבוע הייתי רוצה שנתחיל בארז, אני חושב שיהיה לנו הרבה מה לנתח אצלו. ארז, אתה תרצה להתחיל?" הוא שאל, ארז ענה שאין לו בעיה והתחיל להקריא

היה פעם כפר ענק.מלא בשדות ובעמקים ויערות.כפר גדול ויפיפה.צרת הכפר הייתה האנשים שגרו בו.כל אנשי הכפר היו העתק אחד של השני.לכל אחד הייתה אותה צורת שיער,אותו דיבור,אותן רגשות ואותן דמעות שהם בכו ברגעי משבר.אלו לא היו אנשים רעים-פשוט המון אנשים שדומים אחד לשני.כפר קצת אומלל.

אנשי הכפר לא הבינו אף אדם שהיה שונה מהם - אולי בגלל זה כל פעם שנסיכה בטעות הגיעה לכפר הם דנו אותה לאלפי שנים בכלא.אבל כמו בהרבה מקרים היו גם יוצאי דופן-נסיכה נולדה לשני אנשים רגילים לגמרי.הרופאים הרגילים שמו לב לזה והחליטו להתעלם ולקוות שתתפתח ותגדל להיות אדם רגיל.היא הייתה נסיכה חכמה עם שיער שחור ועיניים כהות,היא קראה לעצמה לילה כדי להתאים את עצמה לצבע השיער והעיניים שלה.

והיא חייתה ככה.שנים על גבי שנים.הייתם מצפים שתהפוך לאדם רגיל אבל היא באמת הייתה נסיכה אמיתית והיא לא שכחה מי היא אף פעם.היא היתה חזקה,לא חיכתה לנסיך שיבוא ויוציא אותה מהמקום

**הרגיל. והיא לא ברחה מהכפר כי ידעה שההורים
ישארו לבד ובלי אף אדם לאהוב כשתברח.**

אז היא נשארה בכפר.

**נסיכה חזקה ועצמאית וחלשה ושבירית והכל היא
הייתה. התחתנה עם הגבר שהכירה והיה דומה לכל
ידידיה, הולידה ילדים רגילים לגמרי, שלא הרגישו
רגשות רבים."**

**"וזהו?" שאל איציק שציפה לסוף מרשים או למישהו
שיציל אותה. "כן" ענה ארז "זהו". "אה..אוקיי. תרצה
לספר לנו למה בחרת לעצור דווקא בנקודה הזאת?" ארז
חשב כמה שניות וענה, "הייתי רוצה שלילה תדע שלא
משנה כמה חזקה ומדהימה היא תהייה, החיים זה דבר
כל כך שברירי, היא יכולה לאבד אותם בכל רגע".**

**"זה לקח קצת עצוב שילדה צריכה ללמוד" איציק אמר
"אני רוצה לדעת מה היית אומר לה אחרי שהיא הייתה
קוראת את הסיפור עכשיו. זאת אומרת, אם היא הייתה
איתנו".**

**אבל ארז לא שמע את השאלה, הוא יצא מהדלת ישר
אחרי שהוא סיים לקרוא את הסיפור.**

כי הוא דמיין את לילה בכפר, חסרת אונים, לא יודעת מה לעשות. והוא הרגיש שבכה יותר מדי פעמים בסדנא הזאת.

הוא בעיקר הרגיש געגוע עצום ששום סדנא לא תמלא.

הרמח"ל//morning glory

היא לא זוכרת כלום מהמסיבה. מוזר, כי היא נערכה אצלה בבית והיא אמורה לדעת למה יש כתם סגול ענק על הברך שלא יורד גם עם מים רותחים וסבון. היא הולכת בבית הענק הזה, הזר כל כך. כל אורחי המסיבה שבחרו לישון כאן ישנים על מיטה ענקית, כל אחד בזוית שונה מהשני

היא ממהרת אל האסלה ומקיאה במשך כמה דקות טובות, כשהיא מתרוממת מהרצפה היא דומעת אבל מרגישה תחושה מוזרה של ניקיון מבפנים. היא לא זוכרת כלום, היא חשבה שזה לא אפשרי שהיא תאבד שליטה ככה אף פעם. היא הולכת למטבח ומכינה קפה, עוטפת אותו בשתי ידיה ומתחממת. שקט לה עכשיו. טוב לה.

היא נזכרת רק באירוע אחד מאתמול. אתמול בלילה היא שתתה כל כך הרבה שהיא מצאה את עצמה מדברת עם מישהו שהיא לא הכירה. היא אמרה כל כך הרבה שטויות אתמול, אלוהים. מצחיק שהיא היחידה שנשארה לבושה לגמרי במסיבה בניגוד לכל שאר האורחים אבל היא מרגישה כאילו חשפה הכי הרבה. היא רוצה לקרצף מעצמה את המילים שהיא אמרה אתמול, כמו במקלחת. לשטוף טוב טוב את כל מה שהיא חשפה על

עצמה אתמול עם סבון ואחר כך להתנגב
מהלכלוך, להישאר נקייה.

אבל מה היא אמרה בכלל? היא זוכרת רק שיחה ארוכה
עם בחור דתי שהגיע לבד והסתובב כמו תימהוני
במסיבה כשהוא נראה תלוש ולא שייך. אבל היא יודעת
שכשהיא שותה יותר מדי היא מתחילה להרגיש לבד ולא
היה לה אכפת עם מי היא מדברת ומה הוא עונה לה
בחזרה. כשהם התחילו לדבר הוא שאל אותה את
השאלות הרגילות, מאיפה היא ומה היא עושה
בחיים. אחר כך הם התחילו לדבר על העתיד, על דברים
כל כך אישיים. היא שאלה אותו מה הוא ירצה לעשות
בעוד עשר שנים מהיום, "יהיו לי ילדים, זה כל מה שאני
יודע" הוא ענה לה. היא הנהנה כאילו היא גם מרגישה
אותו דבר. כשהוא שאל אותה איפה היא רואה את עצמה
בעוד עשר שנים היא לא ענתה והיא אהבה את זה
שהוא לא ציפה לתשובה.

היא בחיים לא חושפת הרבה פרטים על עצמה. תמיד
מעדיפה לשמור מרווח. וכולם חושבים שהיא מיוחדת או
מסתורית כשהיא בוחרת לא לדבר על עצמה ומעדיפה
לדבר על מוזיקה או ספרים. אולי היא מפחדת בכלל כי
היא מעדיפה לא לתת את הכוח הזה לבן אדם, כשהוא

מכיר אותה זה כמו להביא לו נשק שהוא תמיד יכול להשתמש בו נגדה.

אבל אתמול הם דיברו על שלוה ועל דיכאון ועל אהבה ועל הכל. היא שאלה מה הוא עושה כשהוא מרגיש שהכל לוחץ עליו והוא ענה שהוא בעיקר קורא. כשהיא שאלה מה הוא קורא הוא ענה לה "בעיקר ספרים שרבנים כתבו, זה מרגיע אותי לדעת שיש שם תשובות לדברים שגדולים ממני אבל גם רומנים" והתשובה הזאת הצחיקה אותה משום מה. היא אמרה לו שהיא הייתה רוצה להסתלק מהמסיבה הזאת ולברוח למקום שקט ומבודד, מדבר אולי. לשמוע רק ציפורים מצייצות ושירים ולנגן כל היום.

הם הבינו אחד את השני טוב אפילו כשהיא שתתה כל כך הרבה שהיא לא התרכזת בכל משפט שיצא לה מהפה. וזה מצחיק, כי דווקא כשהיא איבדה שליטה היא ביטאה את עצמה בצורה הכי טובה. היא הצליחה להגיד לו בדיוק איזו מציאות היא רצתה לבנות לעצמה.

היא שמה את משקפי השמש שלה ויצא למרפסת עם הקפה. התחושה הזאת של השמש על העור שלה והציפורים בחוץ נתנה לה שלוה וזה התקרב לשלוה שהיא הרגישה אתמול כשהוא עזב והיא הרגישה טוב

כשהוא הלך, כאילו הוא ישמור על הסודות שהיא סיפרה
לו, יעטוף אותן ולא יפגע בה.